

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

119 ÉVFOLYAM 2. SZÁM
2021 ÁPRILIS-JÚNIUS

DON BOSCO
SZALÉZIAI

Szalézi Ifjúsági Mozgalom
Markolt-Rózsa Réka

Tavaszi animátortalálkozó Pesthidegkúton

Hosszú idő után, bár még mindig rendhagyó keretek között, de újra megszervezésre került az Animátortalálkozó 2021. május 15-én, szombaton, mely az alábbi mottót kapta: „Tükröm, tükröm...” A találkozón összesen körülbelül 80 fiatal önkéntes segítő gyűlt össze tíz helyről a tartományban, hogy újból találkozzon egymással, és új lendületet kapjon animátorságában.

Mazzarello Szent Mária ünnepére való tekintettel az egynapos programot Pesthidegkúton tartottuk, a jó hangulatú reggeli gyülekező után a nyitó szentmisét is az ő tiszteletére mutatták be az atyák. Istennek hála gyönyörű időt kaptunk erre a napra, így ezt követően egy kisebb zárandoklatra indulhattunk a környéken. A résztvevőket az útra beszélgetésindító kérdésekkel láttuk el, melyekről egy-egy állomáson csoportokban beszélgettek.

A zárandoklatról hazatérve, kisebb pihenő után, rövid előadások következtek két korosztályban, melyek a találkozó 2021-es évi strenna alapján megfogalmazott témáit járták körül: Hogyan lehet megtisztítani a tükrünket, hogy észrevehessük benne Istent? Hogyan tudjuk közvetíteni a Jóistent másoknak? Észreveszek-e másokat a tükrömben? Látom-e a jelenemet a tükrömben?

A fiatalabbak előadását Skribanek Helga FMA, az idősebb animátorokét pedig Vitális Gábor SDB tartotta.

A délután folytatásaként hat érdekes műhelylehetőség várta a résztvevőket, melyekben szó esett animatori hitelességről és stílusról, a motiváció fenntartásáról és megújításáról, az imaélet megéléséről és fejlesztéséről, bibliaértelmezésről a Lectio Divina módszerével, valamint volt műhely függőségről és az azokhoz vezető útról, és a testképzavarokról is, melyek egyaránt nagy népszerűségnek örvendtek az animátorok körében.

A találkozó utolsó része egy nagy, közös játék volt, ahol a fiataloknak csapatokban kellett meséket megjeleníteni, és a többiekét felismerni. Ez a program igazán jó hangulatot varázsolt, a közben szemerkélő eső ellenére is szemmel láthatólag nagyon felszabadító élményt nyújtott a résztvevők számára.

A jóéjszakai Costabile Carolina nővér tartotta, aki arra buzdított, hogy mi, animátorok legyünk a remény jelei a világban. A záró imát követően szép lassan mindenki hazaindult.

Köszönjük, hogy ennyien eljöttetek erre a rendhagyó, de annál különlegesebb eseményre! Reméljük, hogy mindannyian feltöltődve és az itt kapott élményekből erőt merítve indultok neki a „szalézi nyárnak”!

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Előző köszöntőmben utaltam a 2021-es strenna szentírási idézetére: „Íme, újjáteremtek mindent.” A Jelenések könyve elsősorban a világ végén történő újjáteremtésre céloz, de most, pünkösöd kapcsán a Szentlélek újjáteremtő erejére is gondolhatunk. Hálával telt a szívünk, hogy:

- legalábbis hazánkban és közelünkben csitult a járvány, megindulhatott az élet;
- papszentelés kegyelmében részesülhet egy magyar szalézi szerzetes;
- újult erővel készülhetünk az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra.

Segítő Szűz Mária hónapjában a szaléziaknak különösen is eszébe juthat, hogy Mária a „Szentlélek mátkája” pártfogásával kíséri és segíti az Egyházat úgy is, mint édesanyja, azon belül pedig kíséri Szalézi Családunkat. Forduljunk Hozzá bizalommal, hogy járjon közben hűségünk, szeretetünk megújításáért! Don Bosco ezt mondta: „Hirdessék és prédikálják mindig: a Segítő Szűz Anya különleges, sőt rendkívüli kegyelmeket és cso-

dákat szerez azoknak, akik az ifjúság keresztény nevelésén fáradoznak tetteikkel, tanácsaikkal, jó példájukkal, vagy csak imáikkal.” (Don Bosco)

Szeretettel ajánlom a kedves Olvasók figyelmébe ennek a Szalézi Értesítőnek a cikkeit a teljesség igénye nélkül: az atyai szívből felzendülő rendfőnöki üzenet után olvashatunk több új projektről, a 100 éves, jubiláló „kis Don Boscóról”, szép, új könyvajánlókról, Kővári László atya, Laci bácsi élettörténetéről. A számos érdekes beszámoló és elmélkedés mellett nem maradhatott ki a 175 éves Oratórium és Boldog Sándor István, akit június 8-án ünnepelhetünk, és akit a 2021-es strenna kommentárban a rendfőnök atya is példaként állít eléink, valamint a NEK, amire újult lendülettel készülhetünk.

A remény hirdetésére kaptunk meghívást szóval és tettekkel. Hadd idézzem a strenna kommentárját: „Mi, mint keresztény közösségek, arra vagyunk hivatva, hogy ismerjük fel jelenünket és olvassuk Isten cselekvését, aki megtartja a Szövet-

ségben tett ígéretét, mely szerint jelenlétével el fogja kísérni népét (és minden egyes lelket) az Ő hatalmas jelenlétével a rossz elleni harcban, és ugyanakkor gyöngéd lesz azokhoz, akik Őbenne bíznak.”

Szeretném, ha csatlakoznánk a rendfőnök és Ferenc pápa gondolataihoz: „Bárcsak az átélt bezártság segítene nekünk a nyitásban!” ...bárcsak „a növekvő individualizmusból egy nagyobb szolidaritásra és testvériségre” jutnánk. „A szolidaritás konkrétan a szolgálatban nyilvánul meg, mely reneteg formát ölthet, hogyan vesszük magunkra mások gondját. A szolgálat javarészt azt jelenti, hogy törődünk a törekénységgel. Szolgálni annyit tesz, mint törődni családjaink, társadalmunk, nemzetünk rászorultjaival. Ebben a feladatban, ezen törekény testvérek tekintetében mindenki képes hátra hagyni saját kis vágyait, elképzeléseit, nagyravágyó törekvéseit. (...) A szolgálat mindig a másik testvér arcát szemléli, megérinti »húsát«, érzi a közelségét, sőt, bizonyos esetekben »elszenvedi« azt, és arra törekszik, hogy előmozdítsa testvére helyzetét.” (Fratelli tutti 115)

Kedves Olvasók! Imádkozzunk és cselekedjük a jót, hogy a környezetünkben járványban bajba jutottak, elmagányosodottak általunk segítő kézre, közösségre és Istenre találhassanak!

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

KEDVES MINISTRÁNS FIÚK!

Szeretettel várunk az immár 27. alkalommal megrendezésre kerülő Szalézi Ministránstáborba, melynek idei mottója:

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”

A program Neked szól, ha fiú vagy és már elmúltál 10 éves, de még nem vagy 18. A táborba ministráns fiúk egyéni, vagy csoportos jelentkezését várjuk!

Helyszín: Pélifyöldszentkereszt, Szalézi Rendház és Lelkigyakorlatos Ház

A Ministránstábor időpontja:

2021. július 13–17.

Mindenképpen hozz magaddal HÁLÓZSÁKOT, MINISTRÁNSRUHÁT, jegyzetfüzetet, túrázásra alkalmas ruhát és lábbelit.

Részvételi díj: 7.000 Ft/fő, támogatói díj: 10.000 Ft/fő, testvérkedvezmény: 5.000 Ft/fő.

További információ: facebook.com/ministranstabor

Tóth Gábor: +36 70/452-4636, ministranstabor.sdb@outlook.com

A Szalézi Értesítő következő száma szeptemberben jelenik meg.

Egy hálás szívű levél

„Amikor a papírjaimat rendezgettem, rábukkantam egy borítékra, amelyben egy olyan levél volt, amelyet egy fiatal lány adott nekem, amikor Brazíliában jártam, Americana városában, az egyik szalézi házban.”

Örömmel találkozom ismét veletek ezen a fórumon keresztül, mely oly kedves volt magának, Don Boscónak is. Számos Szalézi Értesítőben, amelyet még életében adtak ki (Don Bosco tizenegy évet élt a Szalézi Értesítő megalapítása után), jó Atyánk elmesélte olvasóinak, mi történt Valdoccóban és a többi szalézi házban, lelkesítette fiait és olvasóit az Amerikából – először Argentínából, majd a többi országból – érkező hírekkel. Úgy vélem, most is kötelességünk lelkesíteni, megismertetni a jót és elkísérni a bánatot, nemcsak amit a Covid okozott, hanem azt a szenvedést is, amit Brazíliában és Indiában kénytelenek elszenvedni az emberek. Ezek az események közelebb kell, hogy vigyék szívünket a másik emberhez. Ilyen az élet: rengeteg dolog van, amiért hálásak lehetünk, számos okunk van örülni és sírni, és odaállni amellé, aki szenved.

Aki hét éve olvassa soraimat, bizonyára észrevette, hogy ezekben a beköszönésekben próbálok átadni valamit az életemből, valamit azokból a csodákból, amelyeket a világot járva az Úr látni engedett nekem. Próbálok közvetíteni az egyszerű, ám szívmengető tanúságtételeket, mint amilyen most is következnek.

Amikor a papírjaimat rendezgettem, rábukkantam egy borítékra, amelyben egy olyan levél volt, amelyet egy fiatal lány adott nekem, amikor Brazíliában jártam, Americana városában, az egyik szalézi házban.

Emlékszem, hogy ezalatt a látogatás alatt nagyon mély és tartalmas beszélgetést folytattam az ottani fiatalokkal (16 és 24 év közöttiekkel). Két órán keresztül beszélgettünk az „emberiről és az isteniről”. Körülbelül száz fiatal volt jelen abból a szalézi házból.

Amikor megtaláltam a levelet és újraolvastam, úgy éreztem – Elian feltételezett hozzájárulásával –, meg kell osztanom veletek a tartalmát, hogy egy olyan fiatal lány szívén keresztül fejezzem ki magam, akinek megváltozott az élete, miután rátalált arra a szalézi házra, arra a környezetre, azokra az emberekre.

Don Bosco jutott eszembe, aki olyan lelkesen mutatta be a jót, és hogy az ő nevelési módszere miként alakította át fiai életét.

Ma is bizonyára örülné, ha megismertethetné, mit mondanak a mai fiatalok. Néhányan talán elégedetlenek, de sokan vannak olyanok, akik boldogok Don Bosco házaiban, ahol barátokat találtak, akikkel örömteli pillanatokot éltek át együtt; iskolát, amely felkészíti őket az életre, amelyben megismerhetik szabadon Istent; egy házat, amely feltétel nélkül befogad, ahogy Eliannal is történt.

Változás az életemben

Így szól a levél:

Americana, 2017. október 12.

Kedves Angel atya!

Elian T.S. a nevem és 17 éves vagyok. Izgatott vagyok, mert nem esik meg velem gyakran, hogy abban a megtiszteltetésben legyen részem, hogy valaki olyannal találkozhatok, aki azokat képviseli, akik ilyen szép és nagy munkát végeznek, amely megváltoztatta az életemet.

Annyit mondhatok, hogy aki ismeri vagy csak a közelében van a szaléziaknak, többé már nem ugyanaz az ember, vallástól, etnikumtól vagy bőrszíntől függetlenül. A tanításuk, az értékek és a szeretet, amit felénk, fiatalok felé közvetítenek, olyan mély nyomot hagy bennünk, hogy az megmarad egy életre.

2005-ben érkeztem ebbe városba, és bár egy másik vallási környezetből származom, azonnal magába szippantott a szalézi világ.

Don Bosco történetén és művén keresztül jobban megismerhettem az életet, azt amit sok fiatal keres, de nem talál. Láttam, hogy az élet nehéz pillanatai segítséggel, mosollyal átvészelve-tők. Megtapasztaltam, hogy a papok lehetnek barátok és tanácsadók, és hogy semmi sem szebb, mint Isten cselekvő jelenléte az életünkben.

Nem mondhatom, hogy mindig könnyű volt. Sokszor éreztem fáradtságot és tehetetlenséget, és sokszor szerettem volna ott hagyni vállalt feladataimat, de szerencsére Don Bosco segítségével találkozhattam olyan emberekkel – mindegyiknek emlékszem az arcára –, akik mindig a segítségemre voltak, nem hagytak „elveszni”, emberekkel, akik kitérték a szívüket, és megtanítottak engem úgy szeretni mint Jézus. Mint a fiatalok Atyja és Mestere a fiait. Így csatlakozhattam a Missziós Csoporthoz, a Jézus Szíve Csoporthoz és a Savio Szent Domonkos Oratóriumhoz, ahova most is tartozom, és egyszerűen nagyon sokat jelent nekem, mert a gyerekek mosolyán keresztül, akikkel foglalkozom, tudom és érzem, hogy ez az egész megéri.

Tudom, sokat beszélek, de igazából nem lehet szavakkal kifejezni hálámat és szeretetemet a hit eme emberéért, aki odaadta önmagát értünk, fiatalokért; és azokért, akik ugyanezt teszik ma is, szaléziak, férfiak és nők Don Bosco házaiban. Csodálatos!

Köszönet mindenért, Rendfőnökünk.

Sok szeretettel: Elian T.S.

Eddig tart ennek a fiatal lánynak a levele. Nem tudom, hol van

most. Talán tanul az egyetemen vagy az életének egy másik szakasza kezdődött el, talán dolgozik, és a jövőjén gondolkodik, talán, talán, talán... De egészen biztos vagyok abban, hogy az, amit a szívében hordoz, elég erőt ad neki, hogy remek ember legyen, és a legjobbat adja önmagából a többieknek. Ez a

nevelés és a család értelme. Felkészülni az életre, hogy mindig a legjobbat adjuk önmagunkból.

Az Élet Ura áldjon meg benneteket!

Fordította Szabó Judit

Kazincbarcika

Béresné Madai Krisztina

Hogy a hittan ne csak egy unalmas óra legyen

Kazincbarcikán, a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban a 2020/21-es tanévtől a heti két hittanóra egyikét projekt nap formájában teljesítik a tanulók, hogy a hittan ne csak egy unalmas tanóra legyen. Jó gyakorlat ez, ami talán másokat is megihlet.

A Hittanóra projekt ötlete onnan eredt, hogy az iskolában felekezeti szerinti hitoktatás van, vagyis csoportbontásban tanítjuk a hittant, évfolyamonként. Az épület egyébként is szűkös, ami nem kevés terhet ró az órarend készítőjére, figyelembe véve azt, hogy a hitoktatók egy része óraadó tanár, aki előre megmondja, hogy mely napokon tudja teljesíteni az óráit.

A másik fontos szempont az volt, hogy úgy gondoltuk, hogy a szalézi sokszínűséget nagyon nehéz bemutatni hittanórákon, talán projekt formájában, változatos tevékenységek közben nagyobb betekintést nyerhetnek ebbe a diákjaink.

A tantestület egyértelműen támogatta az ötletet, sőt, szeptemberben néhány külső helyszínen lévő program is megvalósult. (Pélföldszentkereszt, Eger, Máriapócs, Sárospatak). Minden programot szalézi szerzetes vagy hitoktató irányított, összekapcsolódva az osztályfőnökök szervező munkájával.

Tulajdonképpen az őszi szünetig rengeteg projektet megszervertünk, a helyi templomok bemutatása mellett volt szó a „két oszlopról”, a görög katolikus szertartásokról, Boldog Carlo Acutisról, majd sajnos csak az online tér adta lehetőségekkel élhettünk. Amikor a 7–8. évfolyam újra jelenléti oktatásban vett részt az órákon, megkértük Kirner Zoltán atyát, hogy látogasson el hozzánk családi életre nevelési programmal. A nagyobbaknak a második félévben inkább gondolkodtató, lehetőségeket adó online programokat szerveztünk, amelyekbe egyre nagyobb lelkesedéssel kapcsolódtak be diákjaink.

A munka legnagyobb részét Fedor Péterné Pirocska főállású hitoktató és Sivadó Balázs testvér, szalézi szerzetesnővédek végezték, de néhány szervezési kérdésben, feladatban magam is örömmel álltam rendelkezésükre. Köszönjük a munkájukat, a gyerekek lelki gondozásában, az odafigyelésben tanúsított kiemelkedő teljesítményüket és köszönet illeti a szalézi közösség támogató jelenlétét is!

Paolo Albera, a „kis Don Bosco”

Elérkeztünk az 1880-as évekhez. Mostanra már mindenki ismerte Don Paolo Albera értékét. 1881 októberében Don Bosco Marseille-be küldte, mint a franciaországi házak tartományfőnökét. Ott nyerte el a „kis Don Bosco” nevet, ahogyan az újságok és a szalézi mű sok tisztelője meghatározta őt.

Paolo Alberát 1892-ben kinevezték a Jámor Szalézi Társaság egyetemes katekistájának. 1900-ban Don Rua megbízta, hogy mint a rendfőnök képviselője, látogassa meg a két amerikai kontinens összes szalézi házat. Három év alatt, az akkori kezdetleges közlekedési eszközök felhasználásával és végtelen sok kellemetlenséget elviselve meglátogatta az Új Világ összes szalézi jelenlétét. Lelkesen tért vissza: „Don Bosco neve kikövezte az utat, legyőzte az akadályokat, megnyerte a szíveket és barátokat teremtett! És miért ne mondhatnánk ki: Don Bosco neve meglazította az erszények kötőit és kinyitotta a pénztárcákat, megszerezve az eszközöket, amelyekkel a szaléziak házakat, műhelyeket, iskolákat, ünnepi oratóriumokat, templomokat, kórházakat és minden mást alapíthattak, ami számtalan lélek megmentéséhez szükséges. Nem fog alább hagyni az a lelkesedés, az édes vonzerő és az üdvös benyomás sem, amelyet Don Bosco neve a szívekre gyakorol. Amerikában továbbra is az előljárók, az elnökök és a kormány miniszterei, minden embercsoport és az egész nép tisztelettel és hálával ejti ki a nevét...”

Gyakran ismételte: „Mennyire szeretik Don Boscót! Mennyire szeret minket Mária, a Keresztények Segítségé!”

(Bruno Ferrero: Don Albera, a „kis Don Bosco”)

1881–1892 A szeretett előljáró

9. Állomás: Franciaország és Belgium

1881-ben kinevezték francia tartományfőnöknek, és Marseille-be költözött: tíz évig tartó tartományfőnöksége során számos probléma leküzdésével háromról tizenháromra növelte a szalézi közösségek számát. Itt nevezték el „kis Don Boscó”-nak.

Egy fiú tanúságtétele Don Alberáról:

„Mélységesen megérintett előljárónk szerény és alázatos viselkedése, állandó és biztató mosolya, valamint kedves, szerethető, vonzó modora. Nem volt olyan kikapcsolódás, amely során ne jelent volna meg közöttünk; és más helyeken is meglátogatt minket, különösen az ebédlőben és a kápolnában. Nem beszélt sokat, de a jelenléte is elég volt, hogy tiszteletet parancsoljon...”

Rendtársaival 1903-ban Mexico Cityben

1892–1910

10. Állomás: A Szalézi Társaság lelki igazgatója

1891. augusztus 29.: Albera Pált a szépmelékű Don Bonetti utódként kinevezik a Szalézi Társaság egyetemes katekistájának (lelki igazgatójának).

1892 szeptember: Albera Torinóba költözik, hogy konferenciákon, lelkigyakorlatokon és személyes beszélgetéseken keresztül a fiatal rendtársak formálásának szentelje magát.

1893. október 12.: Albera Londonba utazik Giovanni Cagliero püspökkel, Michele Rua és Julio Barberis atyákkal, hogy részt vegyen a Szent Szív-templom felszentelésén. Londonban, talán egy baleset miatt, amely megszakította a vonatútját, naplójába ezt írja: „Meg kell tanulnom angolul...”

1895. február–március: Albera elkíséri Don Ruát zarándokútján a Szentföldre.

1895. április 23–25.: Albera részt vesz a Szalézi Munkatársak Nagygyűlésén Bolognában.

1895

11. Állomás: Don Albera naplójából

Don Albera hírlevelében leírta elmékedéseit és konferenciáit, különösképpen rendtársai számára. 1893-tól 1899-ig Albera atya naplóbejegyzéseit francia nyelven vetette papírra.

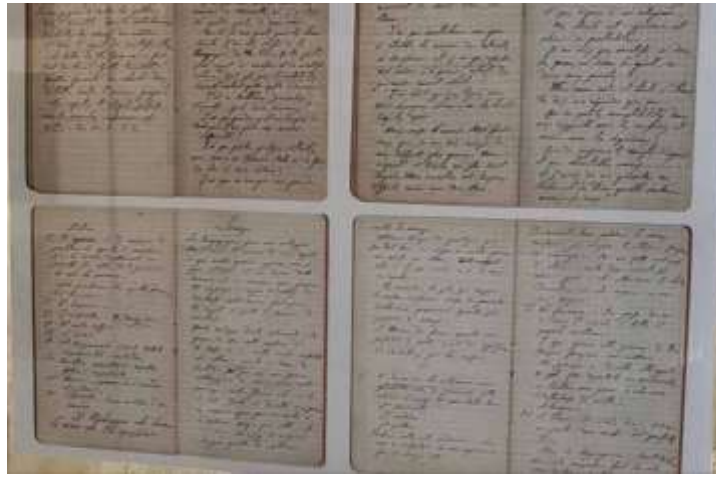
1895. december 31-én ezt írta:

„Az 1895-ös év is elszállt az örökkévalóságba. Számomra örömmel és bánatokkal volt tele. Újra megnézhettem a marseille-i házat, ahol a szívem jobbik részét hagytam. Innen Don Ruával

a Szentföldre mentem. Ilyen kegyesség, az önfeláldozás és az alázat ilyen szelleme! Ilyen buzgóság a lelkek érdekében; és mindenekelőtt még lelkes is! Láttam Betlehemet, Jeruzsálemet, Názáretet: milyen édes emlékek! Részt vehettem a bolognai kongresszuson. Sosem felejttem el. Prédikálhattam lelkigyakorlatokon Franciaországban és Olaszországban, és a szentelődökkel is foglalkoztam, akikkel sokkal elégedettebb voltam, mint az előző években. Írtam néhány oldalt Mons. Lasagnáról, amivel kapcsolatban volt olyan kedves kifejezni jóváhagyását. De még az 1895-ös év is véget ért anélkül, hogy a legsúlyosabb hibáimat kijavítottam volna. A büszkeségem még mindig magasban száll. Még mindig nehéz a jellemem, még magával Don Ruával szemben is. Jámborságom továbbra is felszínes, és nem gyakorol nagy hatást sem magatartásomra, sem cselekedeteimre, amelyek továbbra is túl világiasak, helytelenek és nem méltóak egy szerzeteshez. Szeretetem szeszélyes és részrehajló. Vétkeztem a szememmel, az ízelemmel, a szavaimmal... Fizikai betegségeim fokozódtak; egészségi állapotom miatt bármelyik pillanatban meghalhatok; ez nemcsak képzelés, hanem valóság, és tisztában vagyok vele. Úgy szeretném kezdeni ezt az új évet, hogy jobban élek, hogy jobbként halhassak meg. Emlékszem, hogy irányítottam néhány rendtársamat, akik a fogadalmuk által teljes egészében följárlották magukat hivatásukért... Lelkesedésükkel, odaadásukkal tanítottak engem. Elköteleződésük a vérükkel pecsételődt meg, és én, akinek mindebben tanítónak és igazgatónak kellett volna lennie, valójában semmi vagyok... Mária, anyám, kímélj meg engem attól a szégyentől, hogy erényekben alacsonyabb rendű legyek, mint azok, akikért felelősséggel tartozom: adj nagy szeretetet irántad. Domina mea, numquam quiescam donec obtinero verum amorem erga te.” [Úrnőm, sose állj meg, amíg meg nem szerzzük az igazi szeretetet irántad.]

Részlet abból a hírlevélből, amelyben Albera Pál elmélkedésre való ötleteket és konferenciákat írt le, hogy megossza rendtár-

Oldalak Albera Pál naplójából

saival:

Bölcsesség

A kongregáció rendkívüli fejlődésen ment keresztül. Jelentős számú házat nyitottunk már meg, de ez még a tizedét sem elégti ki az új művek iránt naponta érkező kérelmeknek. Az előjáró egyelőre úgy határozott, hogy korlátozza az új alapítások számát, és megálljt rendelt el az amerikai alapítások számára.

Terjeszkedésünk, Isten kegyelméből, Don Bosco, valamint sok testvérünk és tanítványunk imádságának köszönhető, akik szent halált haltak, ami minden bizomnyal komoly kötelezettséget ró ránk, hogy beteljesítsük a mások által belénk vetett reményt és bizalmat. Ez arra késztet bennünket, hogy növekedjünk az erényekben, és egyre inkább képesek legyünk jót tenni. Ennek egyik módja a kiválóság keresése a bölcsességre törekvésben. Jó hírnevet kell megszerezni fiataljaink körében, ha jót akarunk tenni, ha hatékonyan akarjuk gyakorolni a jótékonyt köztük, és ha arra számítnak, hogy elnyerjék mások szeretetét ügyünk iránt. Buzgón kell gyakorolnunk, meg kell megszerezni

Don Albera Cagliari püspökkel és az amerikai rendtársakkal

a lehető legtöbb bölcsességet, hogy teljesítsük a fiatalok felé szóló küldetésünket...

1900–1903

Kánoni látogatás az amerikai szalézi házakban

12-16. Állomás: Amerikai látogatás

1900-ban Don Rua kinevezte Don Alberát rendkívüli vizitátornak. Az első misszionáriusok indulásának 25. évfordulóján bejárta minden missziót Dél-Amerikában, 1903-ban meglátogatta Mexikót és az Egyesült Államokat. Rendkívüli esemény volt ez azokban az években.

*Albera Pál levele Barberis atyának,
Buenos Aires, 1900. szeptember 14.*

Legkedvesebb Barberis atya,

bár a kedves Gusmano atya többször is írt már önnek, én magam is akartam írni néhány sort. Soha nem fogom elfelejteni azt a kedves szeretetet, amelyet az elmúlt hónapokban tapasztaltam, amit Torinóban töltöttünk, különösen távozásom alkalmával. Mindezért szeretném kifejezni szívből jövő köszönetemet és hálámat. Egy igen élvezetes utazás után érkezünk Amerikába. Az Úr minden lehetséges módon megvédett bennünket. Olyan kegyesen fogadtak minket, hogy nem is kívánhattunk volna többet. És mindezt azért, mert Don Bosco fiai vagyunk. Még ha nem is lenne más, komolyabb ok, önmagában már ez is elegendő lenne ahhoz, hogy egyre hálásabbak legyünk hivatásunkért. Montevideóban és itt, Buenos Airesben egyaránt rendkívüli dolgokat láthattunk. Hihetetlen, amit a Gondviselés szerény rendünkön keresztül tett. Befogadom mindazt, amit látok és hallok, miközben alázatos megfigyeléseimet későbbre tartom... Minden bizonytalanság lenne azt gondolni, hogy újítként vagyok itt jelen. Úgy gondolom, hogy az a feladatom, hogy egyszerűen csak a saját szememmel lássam meg mindazt a jót, amit a rendtársak tettek és arra bátorítsam őket, hogy a jövőben is ilyen jól menjen minden...

*Don Albera levele Cagliero püspökhöz tűzföldi látogatásával kapcsolatban,
Montevideo, 1901. március 23.*

Mélyen tisztelt, legkedvesebb Monsignore, tegnap tértem vissza a Tűzföldről. Az a gőzhajó, amelynek Candelariánál kellett minket felvennie, egy szerencsétlenség miatt késett, és ezért tovább kellett maradnom ebben a misszióban, mint amennyit terveztem ... Punta Arenasban a szaléziának van egy házuk, amely bár fából készült, de kényelmes és nagyon szép. Bernabé atya kivételes képességgel rendelkezik, hogy házakat és templomokat építsen. A téglából épült templom egy ékszer, és viszonylag nem is került sokba a felépítése ... Fagnano püspököt illetően ... figyelemre méltó az, amit ezekben a missziókban elért. Bárki más, aki talán nagyobb körültekintéssel, de kevesebb szívvel vagy lelkesedéssel cselekszik, soha nem ért volna el ennyit, és merem állítani, hogy ezek a missziók soha nem lettek volna. Az általuk alkalmazott anyagi eszközök nélkül nem lehetne egységben tartani az indiánokat, vagy segíteni őket abban, hogy igazi keresztényekké váljanak. A dolgok jelenlegi állása szerint a missziók valós tőkére tettek szert, és amint az adósságok kifizetésre kerülnek, ha van-

Albera Pál a bennszülött bororo vezetőikkel Campignasban

nak olyan rendtársak, akik hajlandóak áldozatokat hozni és elég intelligensek ahhoz, hogy a dolgok tovább haladjanak, minden okunk megvan arra, hogy azt higgyük, hogy a missziók képesek fenntartani magukat ...

*Albera Pál lelki naplójából,
Lima, 1902 májusa*

Ma, május 2-án kezdtem el a lelkigyakorlatomat, amelyre, úgy érzem, valóban szükségem van, mivel az elmúlt huszonegy hónapban úton voltam. Az elmém nagyon zavart, a szívem kiszáradt. Egyedül akarok lenni önmagammal, és arra kérem az Eget, hogy valahogy frissítsen fel. Hiszem, hogy jogos célom ezt a lelkigyakorlatot jól megélni, és gyümölcsöt teremni belőle; de túl jól ismerem gyengeségeimet, ezért teljes mértékben Isten kegyelmére bízom magam.

1. Úgy döntöttem, hogy úgy élelem meg ezt a lelkigyakorlatot, mintha az utolsó lenne az életemben. Korom és ennek az útnak a veszélyei mind arra ösztönöznek, hogy jól éljem meg ezt a lelkigyakorlatot.

2. Megígérem, hogy ezekben a napokban egyre nagyobb buzgalmat, jámborságot és mély rekollekciót fogok gyakorolni, figyelmesen hallgatva Isten hangját. Loquere, Domine, quia audit servus tuus [Szólj Uram, hallgatja a te szolgád].

3. Könyörögni fogok Jézus Krisztusnak, az isteni gyógyítónak, hogy segítsen a lelkemnek és gyógyítson meg, és ettől a pillanattól kezdve elhatározom, hogy elhárítok minden akadályt Isten kegyelme elől.

Folytatjuk...

Csak Egyet

A Don Bosco által alapított szalézi rend, illetve Szalézi Család karizmája alapvetően a fiatalokról szól, de a segítség iránti elhívásuk most is valami újra készítette őket. A nagyböjti időben próbálták mélyebben megismerni az ima, a böjt és az alamizsnálkodás kapcsolatát. Egyik szalézi munkatárs, aki korábban ismerte már szolgálatukat, kezdeményezett egy összefogást, hogy az alamizsnálkodást megélve segítsék a Csak Egyet Szolgálat hajléktalanok javára végzett misszióját.

Így ír róluk: „A formáció keretében én tartottam előadást az alamizsnálkodásról, és felvettem, hogy adományozhatnánk a Csak Egyet Szolgálatnak*, mert régebb óta ismerem azt, amit és ahogyan ez a Szolgálat csinál. Nagyon szimpatikus számomra, hogy az imádság központi helyet foglal el az egész tevékenységünkben.” (Andrea)

Ez a megindulás a jó ügy érdekében ismét sokakat elért, így igen jelentős összeget gyűjtöttek a szolgálat számára az óbudai szaléziak. Volt, aki közvetlenül az alapítvány számlaszámára adakozott, és volt, aki tárgyi felajánlással segítette őket. Hab a tortán, hogy a támogatás nem csupán anyagi szinten történt, hanem lelki erősítést is küldtek: közösen imádkoztak a hozzájuk betérő vendégekért és munkatársaikért.

„Hatalmas öröm számunkra ez a tapasztalat, hogy velünk járunk az úton. A szaléziak kitekintése saját karizmájukból, hogy más igényeket is elérjenek, gyönyörű példáját mutatja a testvériségnek. Köszönjük itt is, hogy hordoztak minket, s hogy közösséget vállaltak velünk és vendégeinkkel. Reméljük, máskor is vagy más közösségek is csatlakoznak hozzánk, és megélhetjük közösen az összefogás és összetartozás ilyen formáját is!” – olvashatjuk a Csak Egyet Szolgálat közösségi oldalán.

www.csaakegyet.hu/facebook.com/csaakegyet/

* A Csak Egyet Szociális Segítő Központ nappali melegedő és szociális intézmény, ahol hajléktalanságban élő és rászoruló emberekben, családokban tartják a reményt.

**A SZALÉZIAK IS BESZÁLLTAK.
KI LESZ A KÖVETKEZŐ?**

#hetijóhír

A Don Bosco Kiadó ajánlata

Újdonság!

Giuseppe Buccellato SDB:

Don Bosco lelkiségének eredete és alapelvei

A szalézi munkatársaknak, akik egy egyedülálló próféta üzenet örökösei

A szerző a könyvet a szalézi munkatársaknak ajánlotta, de nem csak nekik szól. Szól mindenkinek, akinek felkeltette érdeklődését Don Bosco személye és lelkisége. Segít, hogy Don Bosco lelki örökségét jobban megismerjük, és becses ajándékként őrizzük.

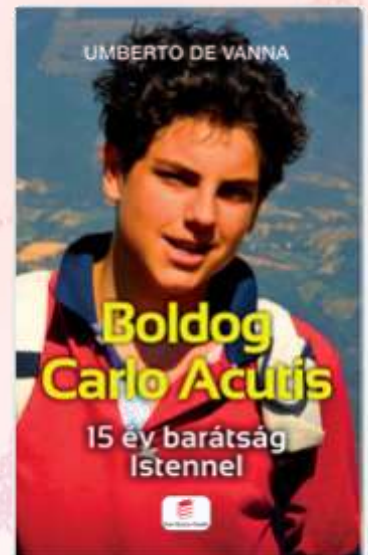
72 oldal, 750 Ft

Umberto de Vanna: Boldog Carlo Acutis

15 év barátság Istennel

A könyv egy mindössze 15 évet élt fiatalról szól, nem csak fiataloknak. Ő a mai kor embere, a digitális világ szentje, aki számára az Eucharisztia jelentette az „autópályát a mennyországba”. Sokat tanulhatunk tőle az élet-szentségről.

128 oldal, 2400 Ft

Megrendelhető telefonon: +36-20-320-7373,
e-mailben: donboscokiado@gmail.com
és a kiadó webáruházán keresztül:
www.donboscokiado.hu

Engem mindig Don Bosco talált meg

Isten útjai kifürkészhetetlenek... na de ennyire! Kővári László Károly, vagy ahogy a legtöbben ismerik Laci bácsi, a legfiatalabb magyar szalézi atya. Életét az isteni gondviselés szelte át, minden életszakaszban. Beszélgetésünk során bebizonyosodott, hogy mindig lehet újrakezdeni, újra kezdeni: egy új munkahelyen, egy új kihívásban.

Mesélj, honnan érkeztél meg Kazincbarcikára?

Kaposváron születtem és ott éltem húszéves koromig. Óvodába, általános iskolába, középiskolába is Kaposvárra jártam. Érettségi után még egy évet dolgoztam is szülővárosomban. Négyen vagyunk testvérek, szüleim vallásosak voltak. Vasárnapként szentmisére jártunk, hittanóra is beírtattak, gyermekkoromban ministráltam is a nagytempomban, ami most már székesegyház.

Azt azért tudni kell rólam, hogy rossz gyerek voltam. A két lánytestvérem kitűnő volt, én pedig olyan hármastanuló, ha afelett voltam, az már nagyon jónak számított. A tanulás annyira nem kötött le, nem érdekelt, de tulajdonképpen a vallás sem. Elmentem hittanra, mert küldtek, a ministrálást azt szerettem, mert ha az iskolában rossz jegyet kaptam, akkor mielőtt hazamentem volna, elmentem ministrálni, hogy később érjek haza.

Mezőgazdasági szakközépiskolába jártam, onnan van egy olyan végzettségem, hogy *növénytermesztő, állattenyésztő*. A nagyapám kertész volt és ezért választottam ezt az iskolát, illetve azért, mert a rossz bizonyítványommal oda felvettek. Egyáltalán nem bántam meg, mert így tudtam segíteni nagyapámnak. A középiskolában nagy zűrök voltak, ott voltak a mélypontok az életemben. Egyszer ki is rúgtak, egy évig másik iskolába jártam, kollégista voltam. Ott fordult pozitív irányba az életem, ott jöttem rá, hogy valamit változtatni kell, nem a vallási dolgokban, hanem az életvitelben. Szerettem a matematikát, fizikát, mert ezeket könnyen tanultam, hamar megértettem és nem kellett vele sokat foglalkozni. A sportban a sakk nagyon sokat jelentett ebben az időszakban. Miután visszatérhettem a kaposvári iskolába, az osztályfőnököm, aki sakkversenyző volt, motívált, hogy játsszak, mert jó vagyok benne. Sőt, egy városi bajnokságon is elindultunk az ő unszolására. Sajnos nem nyertem meg, de nagyon szerettem csinálni. Sokat jelentett, keretet adott az életemnek. Ebben az időben a hit még mindig messze volt. Az érettségi után felvételiztem a gödöllői főiskolára mezőgazdasági gépésznak. Elsőre nem vettek fel, a középiskolás hanyagság visszaütött. Később bebizonyosodott, hogy így volt a jó. Kezdetben úgy gondoltam az egészre, hogy ez egy jó buli lesz. Az érettségi után, mert a szüleim nem forszírozták, hogy menjek hittanóra, szentmisére, nem mentem, nem is akartam, nem érdekelt az egész. Ugyanebben az évben helyezték Kaposvárra Varga Zsolt atyát. Ekkor 1974-et írunk, amikor nem lehetett csak úgy szabadon, egy kisvárosban vallási csoportokat létrehozni. Nekünk olyan volt akkor Zsolt atya, mint a fiatal szaléziának Don Bosco. A testvéreim, akik jártak a hittanórái-

ra, mesélték, hogy ez a pap énekel, vidám, tegeződnek vele. Az elbeszélések után kíváncsiságból én is elmentem a hittanórájára. Nem én voltam az egyetlen, aki visszatért, nagyon sok fiatal a városból újra elkezdett járni az atya hittanóráira. Középiskolás koromban 4–5 fiatalnak tartottak órát, az új atya olyan háttal volt a fiatalokra, hogy 30–40 fiatal vett részt a hittanórán. Nagyon jó közösség alakult ki.

Újra felvételiztem az egyetemre, akkor már felvettek, öt évig jártam Gödöllőre, közben katona is voltam. A feleségemet is Zsolt atyán keresztül ismertem meg. Negyedéves koromban házasodtunk össze, majd jöttek sorban a gyerekek, szám szerint négy. A hit mindig meghatározta az életünket. Az egyetemi évek alatt Gödöllőről jártam be Budapestre a domonkosokhoz. Tele volt a templom fiatalokkal, gitároztak, énekeltek, nagyon nagy élet volt. Mindig kerestem a közösségeket, jártam Kerényi

Lajos atya közösségébe. Sőt, akkor ezerrel gitároztam is, még Kaposváron Zsolt atya hívására tanultam meg ezen a hangszeren játszani.

Az egyetem után mérnökként dolgoztam, ami akkoriban nem volt túl jövedelmező, és mivel már családnk volt, munkát váltottam és elmentem tanítani. Mindig is szerettem tanítani, elmagyarázni dolgokat. Megkerestem egy szakmunkásképző iskolát augusztus végén, az első munkanapom a tanévnyitó értekezlet volt. Víz-gáz-fűtészerezőket tanítottam. Pillanatok alatt otthon érzetem magam, osztályfőnök lettem, 30–35 fős osztályok voltak akkor, rengeteg órát tartottam. Foglalkoztam idősebbekkel is a felnőttképzésben, tanfolyamokra hívtak tanítani. Hét évig dolgoztam ebben az intézményben, de mellette elvégeztem a mérnök-tanári képzést és levelező tagozaton a teológiát is a Hittudományi Akadémián. A hittudományi képzést nem tudták a szakmunkásképzőben, azt sem tudták, hogy vallásos vagyok. Próbáltak beszervezni párttagnak, munkásörnek. Hála Istennek, sikerült ezeket elkerülnöm, a KISZ-be sem kellett belépnem. Zsolt atyát a kaposvári közösség szervezése miatt elhelyezték egy nagyon kis faluba, ahol sajnos megbetegedett, és arra a budapesti plébániára fogadták be, ahol anno összeadott minket a felségemmel. Ez a kis templom nagyon közel volt a szakmunkásképzőhöz, ahol tanítottam, sőt, amikor már lehetett hittanórákat tartani az iskolákban, Zsolt atya jött és az én osztályomnak is tartott hittant. Nem sokkal utána eljöttem abból az iskolából és átnyargaltam a felnőttképzésre, vállalkozóként tanfolyamokon oktattam. Közben vissza-visszatértem a szakmunkás fiatalokhoz, ez azért is volt jó, mert rájöttem, hogy az én területem, hivatásom ezek között a fiatalok között van.

A családdal elköltöztünk a VII. kerületből a XI. kerületbe, ahonnan a Szent Imre-templomba jártunk szentmisére. Nagyon megtetszett, hogy nagyon sok fiatal jár oda, a gyermekeim középiskolások voltak, kerestünk nekik új közösséget. Az egyik szentmisén hirdettek egy családos tábort, amire mi is jelentkeztünk. A tábor helyszíne Kazincbarcikától nem messze, Dédestapolcsány mellett volt. Brückner Ákos atya volt az akkori plébános, vele is megismerkedtünk a tábor alatt. Megkérdezte, hogy mivel foglalkozunk, és elkezdtem neki mesélni a szakmunkás iskoláról, szakmunkás képzésről. Ő nagy örömmel mondta, hogy milyen jó Don Boscó-i feladat ez. Nagyon fellelkesedett, vagy ötször kimondta Don Bosco nevét. Én meg csak néztem, hogy ki is az a Don Bosco? Annak ellenére, hogy már hallottam a nevét, nem ismertem a munkásságát. A táborból hazatérve kerestem Don Boscóról könyveket. Kezembe került a *Nem elég szeretni őket* című könyv, ami Don Bosco római levelét és egy magyarázatot tartalmaz. A könyv olvasása közben elkezdett futkosni a hátamon a hideg és ráéreztem, hogy, te jó ég, egész eddig én ezt kerestem! A megelőző módszert, hogy nem elég szeretni a fiatalokat, kell, hogy érezzék, hogy szeretik őket. Addig olyan intézményvezetőkkel dolgoztam, akiknek az volt az álláspontjuk, hogy a diáknak nem szabad szeretni a tanárt, hanem félnie kell tőle. A tanárok többsége alkalmazta is ezt a módszert, olyan fegyelem és csönd volt azokon az órákon, amit én nem bírtam. Igyekeztem más kapcsolatot kialakítani a diákjaimmal. Az utolsó osztályommal elmentünk sátorozni a Pilisbe, örömmel jöttek, együtt főztünk, játszottunk. Akkor nem tudtam, hogy ennek mi a lényege, aztán amikor olvastam Don

Bosco nevelői módszeréről, már minden világossá vált.

Aztán rájöttem, hogy ezt egyedül nem lehet megvalósítani. Egy intézményben minden nevelőnek, tanárnak egy irányba kell vezetni az oktatást, nem lehet az, hogy valaki így, valaki meg máshogy tanít.

2000-ben kaptunk lehetőséget, hogy a Páli Szent Vince iskolát megszervezzük. Akkor már úgy szerveztem össze a kollégákat, hogy a megelőző módszert alkalmazzuk az oktatásban, nevelésben. Ebben az iskolában is víz-gáz-fűtészerező tanulókat oktattunk. Nagyon nehéz fiatalok jelentkeztek az iskolába, akik 5–6 iskolát megjárva találtak rá a Páli Szent Vincére, és sikerült a megelőző módszerrel elérni azt, hogy elvégezzék a képzést és szerezzenek egy szakmát. Úgy jöttek a fiatalok az iskolába, hogy ott mindenki ellenség, a főellenség pedig az igazgató – és akkor én voltam az igazgató. Mikor kicsöngettek az óráról én már fel is pattantam, és kimentem a diákokhoz az udvarra.

Amikor olvastad a könyveket Don Boscóról, nem jutott eszedbe felkeresni a szaléziakat?

Akkor még Újbudán laktunk, a négy gyermekem még otthon volt, nehéz lett volna ezt beiktatni. Viszont régen Óbudán a Kiscelli utcában volt egy hőközpont, oda szerveztem egyszer egy tanfolyamot. Úgy adódott, hogy akadt egy kis időm és felsetáltam a Bécsi út felé, ahol megdöbbenve láttam a feliratot, hogy „Don Bosco Szaléziak”. A rendet nem kerestem, inkább azt mondanám, hogy ismét Don Bosco talált meg engem.

Amikor az újpesti iskolát kezdtük szervezni Kis-Rigó László püspök atyával, elvitt Havasi József atyához, hogy dolgozzunk együtt a szalézi szerzetesrenddel, akik a hátrányos helyzetű fiataloknak szentelték az életüket. Akkor sajnos nem volt lehetőség erre, de találkoztunk sokat az újpest-megyeri szalézi atyákkal: Tarjányi Ferencsel, Csány Péterrel. Vendrey Gábor atya rendszeresen járt be az iskolába, sőt, a testnevelés órákon együtt tornázott a fiatalokkal. Koblencz Attila szalézi munka-

társsal is sokat találkoztam, akkor ő volt az albertfalvi Don Bosco Iskola igazgatója.

2007-ben kerestek meg a szaléziak, hogy új vezetőt keresnek a kazincbarcikai intézményük élére, és rám gondoltak. (Nagyon érdekes, itt is inkább Don Bosco talált meg...) Nem egészen értettem, miért kéne nekem odamennem, de megegyeztünk Koblenz Attilával, hogy átgondolom a felkérést. Meghívtak az új épület alapkövetésére, Csány Péter atyával mentem le Kazincbarcikára az ünnepségre, végigbeszélgettük az utat. Amikor visszaértünk Budapestre, emlékszem, a Ferenciek terénél szálltam ki az autóból, be is mentem az ottani templomba, hogy átgondoljam a hallottakat, látottakat. Rájöttem, hogy van egy szent, aki példaképem a pedagógiában, akit követek. Péter atya mesélt róla, hogy mennyire fontos nekik, magyar szaléziának ez az iskola. Arra gondoltam, hogy igazából engem a példaképem hívott igazgatónak a saját iskolájába. Szabad-e nekem erre nemet mondani? Azt gondoltam, ha minden akadály elgördül (családom mit fog szólni, mi lesz a Páli Szent Vince iskolával) akkor nem szabad nemet mondani erre a felkérésre. Leültem a családdal, megbeszéltem a helyzetet, de eldöntöttem: ha azt mondják, hogy nem, akkor én is nemet mondok a felkérésre. A családdal megbeszélve elfogadtam az állást. Persze, teljesen más lett volna a helyzet, ha nincs telefon, internet, mert ezekkel tudtuk tartani a napi kapcsolatot. Hétfőtől csütörtökig voltam Kazincbarcikán, majd mentem vissza Budapestre.

2012-ben nagyon váratlanul, egy rövid betegség után elvesztettük a feleségemet. Utána gondolkodtam azon, hogy hogyan folytassam az életemet. Eszembe jutott, hogy van egy teológiai végzettségem, megfordult a fejemben az egyházi rend, de a szalézi szerzetesség még nem. Láttam a jelölteket Kazincbarcikán, ahogy jönnek-mennek, tanulják az olasz nyelvet, majd mennek is ki Olaszországba. Én ezt nem akartam már bevállalni. Volt nagyon sok jel, ami arra utalt, hogy várnak a szalézi rendbe. Nem beszéltem senkinek a gondolataimról, de egyszer meghívtak a szaléziak vacsorára a régi rendházba, ami az iskola épületén belül volt. Vitális Gábor atya mondta vacsora közben, hogy: „Laci, ha esetleg szeretnél belépni szalézi szerzetesnek, akkor nekem szólj, mert én vagyok jelenleg a hivatáspasztoráció felelős!” Mindenki nagyot nevetett, nekem meg az arcomra fagyott a mosoly. Utána bementünk imádkozni a kápolnába, az esti ima végén mindig imádkozunk egy tized rózsafüzért a hivatásokért. Robert atya vezette az imát, az előttem lévő térdeplőn térdelt, majd megszólalt: „Imádkozunk a hivatásokért!” – megfordult, rám nézett, majd folytatta: „A késői hivatásokért is!”

Az akkori tartományfőnökkel, Ábrahám Béla atyával egy beszélgetésünk alkalmával szóba került, hogy vannak-e terveim a teológus végzettségemmel, esetleg nem szeretnék-e diakónus lenni. Mondtam, hogy gondolkodtam rajta, de persze a szerzetesi hivatáson azért nem gondolkodtam. „De miért nem?” – kérdezett vissza Béla atya. Az első magyar szalézit, Zafféry Károlyt hozta fel példának, aki 62 évesen lett szalézi szerzetes. Meg tudták azt szervezni, hogy az olasz nyelvet nekem már nem kellett megtanulnom. A jelentkezésem elfogadása után még egy évet Kazincbarcikán maradtam, az iskola vezetése mellett zajlott a jelöltidőm Andrásfalvy János atya szárnyai alatt. A noviciátust Szombathelyen töltöttem, Sabu atya volt a

novíciusmester, öt atyával lehettem akkor egy közösségben (Csány Péter atya, Vendrey Gábor atya, De Rossi atya, Jakab atya). Minden nap volt négy tanórám, a szombathelyi bibtorterm volt a tanterem, valóban, mint az iskolában, minden óra után egy rövid szünet, majd újra valamilyen szalézi témában kaptam oktatást. Nagyon jó élmény marad számomra a közösség, az oratórium, a ministrálás...

2016. szeptember 1-jén tettem le az első szerzetesi fogadalma Szombathelyen. Másnap pedig indultam Óbudára, ahol három évet töltöttem. Közben két évet Esztergomba jártam teológiára, kiegészíteni a már megszerzett tudást. A harmadik évben oratóriumvezető lettem Óbudán. Jó volt azt látni, hogy a fiatalok hogyan dolgoznak össze egy tábor szervezésén.

2019 szeptemberében visszakérültem Kazincbarcikára, itt kaptam régi-új feladatokat, pl. újra megkaptam a Szalézi Kft. vezetését, hiszen amikor itt voltam igazgató, akkor indult. 2020. szeptember 13-án volt az örökfogadalmam Péli-földszentkeresztben, majd november 7-én a diakónusszentelése a szülővárosomban, Kaposváron. A papszentelése pedig május 24-én Kazincbarcikán, pünkösd hétfőn, Segítő Szűz Mária ünnepén.

Miért jó szalézi szerzetesnek lenni?

2016 szeptemberétől vagyok szalézi szerzetes. Ez azért jó, mert a szaléziának nagyon fontos a közösség. Nekem egész életemben fontos volt a közösség, ezt itt teljes mértékben megtaláltam. Az is nagyon fontos, hogy tudunk elvonulni, csendben vagyunk, a liturgiára figyelünk, nem csak a vidámság meg a jókedv, hanem a mély Istenkapcsolat. Amikor novícius voltam, elmentünk Colle Don Boscóba, ott volt egy találkozó. Sajnos nem tudok olaszul, de nem is kellett, mert a közös nyelv az a közösség volt. Közösen röplabdáztunk, vacsora után 10–15 fiatal elkezdte a rózsafüzért, olyan ereje volt, hogy nem éreztem, hogy hátrányban vagyok.

Mit üzennél a fiataloknak?

Don Bosco számít rád, ő elvezet Jézushoz. Számítanak rád azok a nevelők, akik melletted vannak és Don Boscón keresztül elvezetnek Jézushoz.

Balajt

Morvainé Balázs Tünde

FETE–Falu felzárkóztató program a szaléziakkal

Balajt Borsod-Abaúj-Zemplén megyében található, közel 500 fős zsáktelepülés. Jelentős részben halmozottan hátrányos helyzetű roma családok élnek a faluban, ezért is vált indokolttá tavaly júliusban, hogy Balajt is csatlakozzon a 2019 nyarán indult hosszú távú kormányzati programhoz, amely a legnehezebb helyzetben lévő településeket kívánja segíteni. A szaléziak, akik már jelen voltak eddig is a településen, 2020. július 1-én csatlakoztak a programhoz és indult el Balajt öt fővel egy komplex felzárkóztató munka.

A helyi lakosokkal, illetve a települést érintő intézményekkel, valamint az önkormányzattal való kapcsolatrendszer kialakítását követően fontos volt látni, melyek a fejlődésre váró területek, miben lehet hasznos a mi jelenlétünk. A személyes beszélgetések, a nyáron még megvalósítható találkozások és családlátogatások alkalmával sok mindenkit sikerült megismerni és közelebb kerülni egymáshoz.

A nyár óta folyó munka során a lakosok aktuális problémáira igyekeztünk figyelni, segíteni őket a hivatalos ügyek intézésében. Azóta is ez jellemzi a mindennapjainkat, hiszen nagyon sok család számára jelent segítséget, amikor együtt tudunk értelmezni egy hivatalos levelet, felvenni a kapcsolatot egy végrehajtói irodával vagy időpontot kérni egy orvosi vizsgálatra.

Don Bosco tanítása és szellemisége sok közös vonást mutat a program üzenetével, a segítségnyújtás mellett nagyon fontos a nevelési módszernek a gondolata, a probléma forrásának kezelése.

Törekszünk arra, hogy lehetőségeinkhez mérten segítsük a családokat, hogy a problémát, mellyel hozzánk fordultak, együtt tekintsük át, hogy a jövőben egyedül is meg tudják azt oldani.

Az evangelizáció egyik nagyon fontos eszközeként nyáron egy

többnapos oratóriumot szerveztünk, melynek keretében közel 80 balajti gyermekkel napközis foglalkozást, játékos vetélkedőket tartottunk, kirándultunk, strandoltunk.

Az év végéig az önkormányzati hivatal egyik irodáját használhattuk, így általában vagy ott, vagy a családnál voltunk kint. Januártól a volt Biztos Kezdet Gyerekház épülete szolgál ideiglenes Jelenlét Pontként, a végleges helyünk megvételéig ez az épület ad helyet a közösségi programoknak, találkozásoknak.

A vírushelyzet hatással volt a mi munkánkra is, így igyekszünk visszatérni a heti programjainkkal, mint az ifi klub, baba-mama klub, kézműves foglalkozás, főző klub.

Az ideiglenes Jelenlét Ponton folyamatosak a napi szintű szociális jellegű szolgáltatások: regisztráció COVID oltásra, hivatalos papírok kitöltése, kérelmek megírása, hitelügyintézés, időpontfoglalás. A közösségi helyen kialakított élelmiszerbank, a közös használatú mosógép is olyan elérhető szolgáltatásként van jelen, mellyel a családok aktuális problémáira tudunk reagálni. A projekt keretében megvásárolt kisbusz nagy segítségére van azon családoknak is, akik másképp nem tudnák megoldani a távolabb lévő egészségügyi illetve hivatali intézményekbe való eljutást, (pl. Budapest, Debrecen, Miskolc), továbbá a lakásfelújítási munkálatokhoz is segítséget nyújt a szakemberek és az alpanyagok szállításában.

Ezen tapasztalatokra is építve Balajt mellett ez év júliusától Sajókaza is szalézi színekben fog bekapcsolódni a programba.

A mindennapi munkánk során pedig igyekszünk szem előtt tartani és a lakosok felé is közvetíteni Don Bosco gondolatait, munkásságát, amit a molinónkra választott idézet is jól kifejez: „*Ne vesztegessétek az időt, tegyetek jót, sok jót, soha nem bánjátok meg.*”

Évforduló

25 éves a kazincbarcikai Karitászcsoport

A Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközségben 1996. május 20-án alakítottuk meg a plébániai Karitászcsoportot, ennek 2021. május 20-án volt pont huszonöt éve. Ezekben az években történt a rendszerváltással összefüggő ipari létesítmények, gyárak, bányák leépítése, bezárása környékünkön is. Felismerve a helyzetet, a nagy létszámú munkájukat elvesztett, elszegényedett, bajbajutott emberek megjelenését a környezetünkben, csoportunk a lehetőségekhez mérten próbált segíteni nehézségeiken. Ez eleinte azt jelentette, hogy élelmiszert, ruhaneműt, mosószert juttatunk a rászorulóknak, kiváltottuk a gyógyszereiket. Kezdetektől látogattuk egyházközségünk idős embereit, valamint a kórházban fekvő betegeket, és segítettük a hajléktalánokat. Az első tizenhat év így telt el, egyre több feladattal.

2011 augusztusától főegyházmegyénk érseke, dr. Ternyák Csaba plébániánkat a szalézi rendre bízta, ami a plébániai Karitászcsoport életébe is jelentős változást hozott. A csoportot alapító vezető családi okok miatt nem tudta tovább vezetni a csoportot, helyette Andrásfalvy János szalézi atyát nevezte ki az egyházközség plébánosává. János atya a régi megőrzés mellett új dimenziókat nyitott a Karitászcsoport életében, tevékenységében. Mivel a szalézi karizma a hátrányos helyzetű gyerekek, fiatalok segítségén, megmentésén és Istenhez vezetésén fáradozik, ennek jegyében kerültünk szorosabb kapcsolatba a Don Bosco Iskola tanulóival és szüleikkel, az oratóriumba járó gyerekekkel, a kollégiumban lakó fiatalokkal és általuk eljutottunk a szinte nyomorvedekben élő családokhoz is. Karitászcsoport tagokból kerültek ki az oratóriumban a segítők és a szalézi munkatársak egy része. Heti rendszerességgel vagyunk a gyermekek között. Az uzsonna elkészítésén túl nevelésükben, kirándulásokon, különféle rendezvényeken segítők jelen vagyunk. Az egyhetes nyári tábor – Karitászcsoport tábor is – minden évben jelentős kihívás a Karitászcsoport tagjainak is.

Mivel a fiatalok problémáit, nehéz helyzetüket ismerjük, a szaléziak jelzéseire a Karitászcsoport különböző módokon tud reagálni. Raktárunkból gyakran kapnak cipőt, ruházatot, de egy táborozásnál a szükséges ágyneműt, törölközőt és egyéb hiányzó dolgokat is pótoljuk, amit a család nem tud megoldani.

A szaléziak fáradhatatlanok, ha gyerekekről van szó. Korábbi években is volt kapcsolatunk a kurtyáni speciális iskolával. János atya rendszeressé tette a látogatást, vasárnap délutánjait is feláldozta, a Karitászcsoport tagokat és a középiskola diákjait is bevonta ezekben a programokba. Tanította őket hitre, imára, önfeledten játszott velük, vetélkedőt szervezett, gitározott, és ha kellett, a Karitászcsoportból ruhaneműt, süteményeket és egyébeket vittünk számukra. Mi pedig szeretetünket osztottuk a szeretetigényes gyerekeknek.

Krízishelyzetben lévő családok gyakran kérnek segítséget a Karitászcsoporttól, pl.: tüzelő, rezsiköltségek elmaradása, lakhatási nehézségek, gyógyszerek kiváltása stb. Ezeket részben helyben meg tudjuk oldani, részben a Főegyházmegyei Karitászcsoport Központ segítségével oldjuk meg. Természetesen bekapcsolódunk a főegyházmegye különböző akcióiba is, mint például a tanszersegély vagy a pelenka program. Ezen keresztül juttattunk kályhát decemberben három rászoruló család részére, aminek hához szállításába a szalézi atyák is besegítettek.

A sok-sok elfoglaltság mellett közösségépítésre és lelki fejlődésre is gondot fordítanak évente megrendezett záróimák, kirándulások, lelki gyakorlatok alkalmával.

2019 szeptemberétől Tran Si Nghi Ferenc atya vette át a csoport vezetését, aki folytatja elődje áldozatos munkáját. A gimnáziumi diákokat nagy sikerrel vonta be a különböző adventi adománygyűjtő akciókba. Ez azért is öröm, mert a Karitászcsoportnak segítség, a diákokat pedig karitatív munkára neveli.

Összefoglalva: a szalézi rend és a plébániai Karitászcsoport együttes munkája gyümölcsöző volt az elmúlt kilenc évben. A szalézi karizma és a Karitászcsoport eszmeisége olyan találkozás, mely egymással karöltve hatékonyabban teljesíti mindkettő küldetését.

A kazincbarcikai Karitászcsoport

„Amikor lemond valaki akaratáról,
nagy dolgokra képes.” (Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

„... az én örömöm legyen bennetek,
és örömötök ezzel teljes legyen.”
(Jn 15,11)

Nehéz tanév végén vagyunk, sok korlátozással, bizonytalansággal és szomorúsággal tele. De ne felejtsük el, hogy nem vagyunk egyedül. Jézus velünk van, szeretne minket az örömeivel megajándékozni. De csak akkor lehet valakit megajándékozni, ha az ajándékozott elfogadja azt. Ugyanúgy nem elég ahhoz, hogy boldogok legyünk az, hogy Jézus szeretné nekünk adni az örömét, nekünk el is kell fogadni ezt. Mi ez az öröm? Mazzarello Mária azt mondta, hogy „az öröm olyan szívnek a jele, ami nagyon szereti Istent”. Istent egyre jobban tudjuk szeretni, ha rendszeresen találkozunk Vele az imában, a Szentírásban és a szentségekben, különösen az Eucharisziában.

Megérkezett a nyár, több szabadidőnk van! Lehet, hogy ez fantasztikus alkalom arra, hogy erősítsük lelkiéletünket. Lehet, hogy itt az idő megírni a lelkiélet tervét! Lehet, hogy most kell dönteni, mit és hogyan tegyek, hogy az Istennel való kapcsolatom még erősebb legyen, hogy Jézus élő személy legyen az életemben, hogy igazi barátá váljon számomra.

Ahogy a rendfőnök, Ángel Fernández Artime atya idén a strenában írja, a szalézi lelkiiségnek lényege, hogy felfedezzük Istent az életünkben; Istent, aki nagyon közel van hozzánk; Istent, aki jelen van az életünk eseményeiben; Istent, akivel egyszerű párbeszédet tudunk folytatni. Ahogy most a sok korlátozás utáni lazítások miatt úgy érezzük, mintha újjászülettünk volna, ugyanúgy újjá tudunk születni a lelkiéletünkben is, ha tudatosan kezdjük keresni a valódi kapcsolatot Istennel és hagyjuk, hogy Ő vezessen minket.

Szép nyarat kívánok és jó kalandot Istennel!

Gamoń Ewa

ANIMÁTOR MINDENNAPOK

Több, mint tíz éve kezdtem az animátorságot néhány albertfalvi ministránstársammal és pár lelkes lánnyal együtt, illetve nem utolsó sorban bátyámmal, aki azóta pap lett. Kezdetben a baráti közösség és a hangulat volt a fontos és meghatározó nekem, idővel a gyerekek, és talán mondhatom, hogy ma már elsődlegesen Isten szolgálatában teszem mindazt, ami teszek Albertfalván. Jelenleg animátorképzéssel foglalkozom, s mindeközben készülök a szalézi munkatársi életre.

Azt gondolom, hogy érettségi után is lehet a Szalézi cCaládban szolgálatot teljesíteni, kreatívan, nyitott szemmel jelen lenni. Erre buzdítom nálunk és mindenhol az animátorokat: még ha kicsit már máshogy is, de találjátok meg a helyeteket a közösségekben, Isten és a fiatalok szolgálatában. Kellemetlen lett volna, ha Don Bosco 18 évesen abbahagyja szolgálatát... :)

Fejes Miklós, albertfalvi animátor

TÖPRENGŐ

A szaléziak egy fontos szentjének idén van a 140. égi születésnapja. Az alábbi képen ő szerepel, azonban összekevertük a képkockákat. Találd ki, kit rejthet a kép, és küldd el a szent nevét a toprengo@szalim.hu e-mail címre.

A megfejtés beküldésének határideje: augusztus 16.

A csetlő-botló ember

Ha ezt az igen szemléletes kifejezést hallom, hogy csetlő-botló, akkor több kép is felvillan bennem. Egy, az első önálló lépéseket próbálgató kisgyermek, az első nagyobb esések utáni első lépések, kirándulás útjának köves, kátyús terepén hegynek fel vagy lefelé haladás nehézségei. Ezek mind, mind a mozgás, a problémamegoldás, a kitartás, segítségkérés, elfogadás, tervezés, megküzdés képességeinek fejlődését segítik. Majd eljön egy betegség vagy életkor, és ezek a képességek mintha visszajelődnének és a csetlés-botlás már tünetként jelentkezhet.

Ugyanakkor, ha kimondjuk, hogy csetlő-botló, akkor ez a kifejezés átvitt értelmű is lehet és a mindennapokban talán így gyakrabban is használjuk. Akár az életértékek, erkölcsi normák beépítését, hitünk tanulását, gyakorlását és megélését, életmódunk, szakmaiságunk, szeretetkapcsolataink kifejezőmódjának fejlődését, esetleg elterelődését, a visszatalálás nehéz folyamatát, módját is jellemezheti. A csetlés-botlás kifejezés még tágabban is értelmezhető. Ide tartozik a szó ereje, amikor a tartalom lehet igaz és hamis, megerősítő és hazug, tudatosan manipuláló, az önálló gondolkodást, véleményalkotást leépítő, állértékeket megfogalmazó. A csetlő-botló, kereső ember számára nehéz a helyes út megtalálása, mert a szép szó is lehet hamis, megtévesztő. Ha mindezeket átgondoljuk, akkor megdöbbenünk azon, hogy milyen nagy utat kell megtennünk ahhoz, hogy a csetlő-botló fejlődőből eljussunk az életünk végéig tartó fejlődési útra, életmódra, hitéletre. Természetesen ekkor is lehetnek/vannak botlásaink, de ezek tudatosulása gyorsabb, és a magam, valamint környezetem számára is hiteles szó/tudatos tett/gondolat is újabb fejlődést jelent.

Míndez a ránk bízott gyerekek, fiatalok számára is példa lehet. Ennek feltétele, hogy ne úgy kezeljük a múltban vagy a jelenben megtörtént csetlésünket-botlásunkat, hogy „jaj, csak meg ne tudják”, hanem őszintén belátva és megvallva – hiszen legtöbbször úgyis látják, hallottak róla – a helyes út miértjére, hogyanjára rámutatva járjunk jó példával, így is tanítva. A hosszú bezártság utáni felszabadultság érzése, a nyári vakáció szabadabb mozgás- és találkozási lehetőségei hozhatnak magukkal egy hamis szabadságérzetet. A hirtelen megélt korlátlanosság hozhat egy önkontroll nélküli nyitottságot, amelyben az addig beépített szabályok, értékítélet háttérbe szorul és felerősít egy következmények nélküli, esetleg a függőségek különböző formáit is elfogadó, laza életszemléletet.

Mindannyiunk felelőssége az, hogy miként szólítjuk meg a gyerekeket, fiatalokat. Programjaink legyenek vonzóak, újszerűek, a feszültségeket is levezető, és az új baráti kapcsolatokat is lehetővé tevő együttlétek, amelyekben az egyéni odafigyelés is megvalósulhat. Arról azonban sohasem szabad megfeledkezni, hogy vannak olyanok is, akik a túlzott, sokszor őket gúzsba kötő, infantilizáló vagy túlszabályozó szülői szorításon kívánának lazítani, és ahhoz keresik a viselkedési stratégiákat. Sokfelől, sokféle személyiségjeggyel, családi és érzelmi háttérrel,

örömmel, bánatokkal érkeznek. A legnagyobb felelősség az, hogy úgy tudjunk megfelelő légkört biztosítani, hogy mindenki megnyugodhasson és lehetőség szerint megtalálja köztünk azt a biztonságot, nyugalmat, érzelmi- és intellektuális kínálatot, ami kiváltja azt az érzést, hogy jó velük lenni, szeretnék idetartozni. Itt, ha látják is csetléseimet-botlásaimat, hibáimat, segítenek azon változtatni, azokat háttérbe szorítani és a jót bennem meglátva azt megerősíteni. Fontos az is, hogy tudatosítsák magukban, hogy hit által mindig van Valaki, aki megbocsájt és érdemes erőfeszítéseket tenni.

Don Boscót gyermekkorában csetléseiben-botlásáiban Don Calosso segítette. Később sem volt mentes a gyengeségektől. Visszaemlékezéseiből a fejlődését biztosító életúthoz vezető módszereiből mi is meríthetünk. Kispapi beöltözését követően a Szent Mihály-napi búcsúban látott papi viselkedést követően ő is önvizsgálatot tartott, amelyről így írt: „Addigi életem alapos reformokra szorult. Nem voltam ugyan elvetemült jellem, de szétszórt, rátarti, akit mindig a vetélkedés, a játékok, ugrálás és egyéb szórakozások kötöttek le, amelyek egy-egy pillanatig ugyan örömet okoztak, de szívemet nem elégítették ki.” (Bosco János, 2012., 106.) Visszaemlékezéseiben leírja azt is, hogy szilárd elvek mentén kívánt haladni és pontokba szedte elhatározásait, amit írásban is rögzített. A csetlések-botlások ellenében tett lemondások, fogadalmak is segítenek a helyes út megtalálásában. Don Bosco szívesen kártyázott. „Jóllehet nem voltam túl jó játékos, mégis olyan szerencsém volt, hogy majdnem mindig nyertem. A játszma végén tele voltam pénzzel, de amikor láttam, hogy társaim szomorúak, mert vesztek, én még náluk is jobban szenvedtem. Ide tartozik még, hogy a játék annyira lekötötte elmémet, hogy utána alig tudtam imádkozni vagy tanulni; képzeletemet folyton a kártyalapok gyötörték. Ezért tehát úgy döntöttem, hogy nem veszek részt többé ebben a játékban, amint másokról is lemondtam már.” (Bosco János, 2012., 112.)

Felhasznált irodalom:

Bosco János (2012): Oratóriumi emlékiratok. Don Bosco Kiadó, Budapest

175 éve történt

Don Bosco 1846. április 12-én telepedett le állandó helyére Valdoccóban, ahonnan már nem költözött tovább. Húsvét reggele volt, Torino összes temploma díszbe öltözött, kongtak a harangok. A Pinardi-háznak nem volt még harangja, egyedül Don Bosco atyai hangja hívogatta a fiatalokat.

Don Bosco és segítői 1846-ban hozták létre az első oratóriumot Torino külvárosában, Valdoccóban. Az oratórium nem elsősorban a helyszín, ahol zajlik a foglalkozás, hanem a cselekvés, ami ott folyik. Oratóriummal válhat akár egy nagy focipálya vagy egy aprócska szoba, egy füves rét, egy autóbusz, egy uszoda... Az oratórium a ház, amely befogad, az iskola, ami az életre nevel, a plébánia, amely evangelizál, az udvar, ahol barátokként vidáman együtt lehetnek a nevelők és a gyerekek.

Idézzünk itt az *Oratóriumi emlékiratok*ból:

„Az Oratórium működését így szerveztük meg: ünnepnapokon jó korán kinyitottuk a templomot, folyt a gyóntatás egészen a mise kezdetéig. Ezt nyolc órára terveztük, de a gyónni kívánók nagy száma miatt sokszor 9 órára vagy még későbbre tolódott. A papok valamelyike, ha éppen ott voltak, segített és felváltva mondták az imádságokat. A misén mindazok szentáldozáshoz járultak, akik felkészültek rá. Mise után, ahogy elrámoltuk a liturgikus ruhákat, felálltam egy alacsony szószékre, hogy evangéliummagyarázatot tartsak, ami idővel átadta helyét az Üdvtörténet folytatásos elbeszélésének. Ezek a történetek, melyeket egyszerű és népies nyelven adtam elő, élénk színekkel ecsetelve a különböző korok szokásait, a helyeket és a messzi tájakat, kicsiknek-nagyoknak, de még a jelenlevő papoknak is mind nagyon tetszettek. A prédikáció után a tanórák délig tartottak.

Délután egy óraker kezdődött a játék: boccsa, golyaláb, fapuskák, fakardok és

első tornafelszereléseink mind bevetésre kerültek. Fél háromkor hittanóra vette kezdetét. Óriási volt az általános tudatlanság. Többször is megesett, hogy elkezdtem az Ave Maria-t, és a jelenlévő kb. 400 gyermek közül egyetlenegy sem tudott bekapcsolódni, de még folytatni sem, ha abba hagytam.

A katekizmus után, mivel akkoriban még nem tudták énekelni a vesperást, a rózsafüzért mondtuk. Később aztán elkezdtük énekelni az *Ave Maris Stellát*, majd a *Magnificatot*, aztán a *Dixitet* és a többi zsoltárt; végül pedig egy antifónát is és egy év múlva már elejétől a végéig el tudtuk énekelni a Miasszonyunk vesperását.

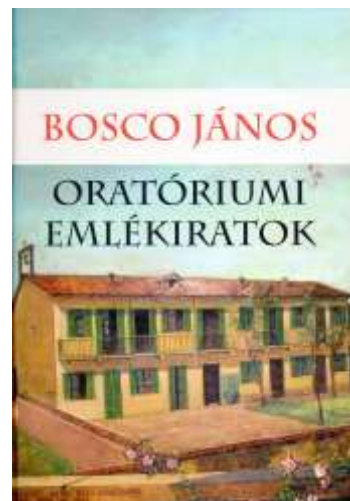
Minderre egy rövid kis prédikáció következett, legtöbbször egy példázat, ami valamelyik erényt vagy bűnt mutatta be. Mindez a litánia éneklésével és szentségi áldással fejeződött be.

A templomból kilépve kezdődtek a szabadidős foglalkozások, amikor mindenki tetszése szerint foglalta el magát. Az egyik a katekizmust folytatta, mások az énekeket vagy az olvasást gyakorolták, a legtöbben azonban ugrándozva, szaladgálva élvezték a különböző játékokat és szórakozásokat. Az ugrándozáshoz, futkosáshoz, bűvészműtávkokhoz szükséges eszközök mind a felügyeletem alatt léptek működésbe, hisz annak idején ellestem ezeknek trükkjeit az artistáktól. Így tudtuk féken tartani a gyerektömeget, amelynek nagy részére méltán ráillett a mondás: *Sicut equitus et mulus, quibus non est intellectus* (Értelmetlenek, mint a ló és az öszvér – Zsolt 32,9).

Meg kell mondanom egyébként, csodáltam bennük, hogy nagy tudatlanságuk ellenére igen nagy tisztelettel fordultak az Egyház dolgai és a szent szolgáltevők iránt, és vágytak egyre többet tudni a vallás dolgairól.

Sőt, én arra is felhasználtam ezt a könyved szórakozást, hogy vallásos gondolatokat és a szentségek gyakorlását sugalmaztam tanítványaimnak. Egy-egy fülbe súgott szóval egyeseknek nagyobb enge-

Ha még többet szeretnél tudni, ezeket ne hagyd ki!

Bosco János: Oratóriumi emlékiratok

A Don Bosco Kiadó a szaléziak magyarországi letelepedésének 100. évfordulójához kapcsolódva jelentette meg Don Bosco Oratóriumi emlékiratait, ezt a különleges dokumentumot, ami egyszerre önéletrajzi visszaemlékezés a fiatalok szentjének tollából, lelkeségi olvasmány, nevelési kézikönyv és szórakoztató anekdotafüzér is. Don Bosco-tisztelőknél, a szaléziak iránt érdeklődőknek „kötelező olvasmány”!

256 oldal, 2000 Ft

Életből pedagógia

Írások Don Bosco Oratóriumáról

A könyv több kis füzetet, jegyzeteket, magyarázatokat tartalmaz az Oratórium lelkeségéről. A kötetben Gianni Ghiglione, Enzo Bianco és Giancarlo Isoardi írásait olvashatjuk, valamint megtaláljuk benne Don Bosco 1884-es római levelét és Szent II. János Pál pápa Egidio Viganóhoz írt „Juvenum patris” levelét is.

150 oldal, 1200 Ft

delmességet, pontosabb kötelességteljesítést ajánlottam; másoknak a rendszeres katekizmust, gyónást és hasonlókat. Vagyis a gyerekek szórakozása hasznos eszközzé lett számomra amennyiben ilyenkor közel tudtam kerülni hozzájuk, és aztán szívesen jöttek gyónni is szombat este vagy vasárnap reggel.

Olykor pedig egyenesen a játékból szólítottam el őket gyónásra, amikor azt láttam, hogy ellenállnak ennek a fontos kötelezettségnek.”

Itt, a Pinardi-házban élt Don Bosco, Margit Mama, Savio Domonkos, Rua Mihály, Rinaldi Fülöp, Luigi Variara és Leonardo Murialdo..., hogy csak néhányukat említsem. Itt éltek, dolgoztak, imádkoztak és játszottak. De sokan mások is jártak erre a helyre – olyannyira sokan, hogy bővíteni kellett a házat és az udvart. Nagyobb templomokra volt szükség,

hiszen a fiúk száma pillanatok alatt elérte az 500-at. Gyorsan kinőtték az apró Pinardi-félszerkápolnát, de még a Szalézi Szent Ferenc-templomot is. Ezen a helyen mindannyian az életszentség útján jártak. Ennek az útnak a végén a gyönyörű Segítő Szűz Mária-bazilika árnyékában állunk, Mennyei Anyánk védelme alatt, aki palástjával egész Valdoccót betakarja. (Don Ángel Fernández Artime SDB rendfőnök)

Ebből a házból, ezekből a templomokból és a játszótérről Don Bosco továbbra is eljut az egész világra. Adjunk hálát a gondviselő Istennek, hogy a Szűzanya és az Úr Jézus vezetésével, Don Bosco ráhagyatkozó és szeretetteljes életéből megszülethetett a Szalézi Társaság és a Szalézi Család: a kereső fiatalok, az animátorok, a munkatársak és segítők, a Don Bosco-tisztelők köre!

Don Bosco velünk!

És aki meg akarja ismerni Bosco Szent Jánost, annak nem elég csak egy életrajzot átlapozni, hanem meg kell ismernie Don Bosco művét: az oratóriumot. Ebben a füzetben több oldalról is megkíséreljük bemutatni, hiszen a bevezető témája pont az oratórium, de sok minden egyéb aktuális érdekességet is megtalálhat benne az olvasó.

120 oldal, 800 Ft

Boldogunk, Sándor István nyomában

B. Varga Judit

Sándor István újrafelfedezése

Sándor István vértanú boldoggá avatása óta új korosztályok érkeztek a szalézi iskolákba, új fiatalok az oratóriumokba, az akkor középiskolások, fiatal animátorok mára önálló életet, sőt családot bíró felnőttek, az akkori elsősök a középiskola küszöbén álló, érő kamaszok. Június 8-át, hivatalos egyházi emléknapját, égi születésnapját nyolcadik éve ünnepelhetjük. Eljött az idő, hogy újra felfedezzük Sándor Istvánt.

Ki volt Ő?

Bosco Szent János hűséges fia. Az édesanyja számára az elsőszülött gyermek, az 1914. október 26-án a vasutas családba érkezett jövevény. Édesapja számára a mindig segítőkész, megbízható fiú. Lelki atyja, Kollár Kázmér káplán számára a naponta áldozó, fémipari szakiskolát végzett, jóra való fiatalember, aki Don Bosco követését tűzte ki élete céljának. Antal János szalézi tartományfőnök számára a mindenkor alázatos, önmagát a legkisebbnek és legméltatlanabbnak nevező szolga, aki mindig gyermeki szeretettel fordult előljáróihoz. A Clarisseumbeli fiúknak fogalom: Sándor úr. A soha ki nem robbanó, mindig derűs és Isten jelenlétében dolgozó, vidám testvér. Aki imával és rózsafüzérrel fegyelmez. Katonatársai számára a háború erkölcsi pocsolyájában a hitet adó bajtárs. A rákospalotai és újpesti munkásfiúknak a kitartó törődés és a remény megtestesítője. A Persil gyár segédmunkásainak egy jó humorú, becsületes és készséges munkatárs. Az Államvédelmi Hatóság számára csak egy munkás származású, pártonkívüli, gyanús nyomdász, betiltott szerzetes. Vallatója, Jámbor Árpád ávos őrnagy számára egy veszélyes, a népi demokrácia ellen egyházi összeesküvést szövő ellenség. Egy fiatal novícius, Havasi Jó-

zsef számára a félelmet nem ismerő, a szalézi nyomdát és kiadványokat mentő, buzgóságával kitűnő, leendő rendtárs. A későbbi Havasi Józsefnek, az újrainduló magyar tartomány előljárójának a hős testvér, aki életét adta barátaiért, aki méltó rá, hogy oltárra emeljék. Az Egyházunk számára az első magyar boldog szalézi.

Sándor István, amikor a felvételhez szükséges okmányait elküldte a szalézi tartományfőnöknek, ezt írta levelében: „*dolog nélkül nem lehet az örök életet elérni, én szeretek dolgozni*”. Huszonhat éves volt, amikor novíciusként ezekkel a szavakkal kérte az első ideiglenes fogadalomhoz való bocsátását:

„*Erős elhatározásom, hogy életemet a szent szabályok és fogadalmak szerint töltssem el a saját és mások lelke megmentésére, és hogy minél több ifjú lélekbe kitűzhessem Don Bosco fehér, máriás lobogóját.*” Ez volt Ő.

Számomra kicsoda?

Milyen gyümölcsöket terem a missziós küldöttek szolgálata a közösségben?

Ahogy az előző számban ígértük, most folytatjuk a Máriaaligeti Bence NEK missziós küldöttel készült interjút:

Mindig vágytam arra, hogy ilyenformán is szolgálhassak, mert az Eucharisztia számomra mindig is a legfőbb imamód, találkozási pont volt. Nekem rengeteg örömet ad ez a szolgálat, hogy kioszthatom Krisztust a közösségnek, kihelyezhetem az Oltáriszentséget, és elvihetem a betegekhez az Úr Jézust. Ez a törekvésem Ferenc atya segítségével és jóváhagyásával öt éve megvalósulhatott, később jónéhányan követtek, ma már egy egész csoport szolgál a kápolnában.

Nem mondom, hogy ezeken a szentségimádási alkalmakon sokan vagyunk. Az igazat megvallva kevesen vagyunk. De nem zavar. Hiszem, hogy a kitartó imádság a közösségért sok kegyelmet rejt, és bízom benne, hogy 3–4 év múlva tele lesz a templom ezeken a szentségimádási alkalmakon. Ez egy olyan folyamatos alap, amire építhet a kápolnakerület. Már most látszik, hogy a kisközösségek, a csoportok alkalmain megjelent, helyet kap a szentségimádás, amit nagyon fontos előrelépésnek tartok.

Don Bosco életét tanulmányozva gondolkodtam el azon, hogy nem csak az hat nagyon mélyen rám, az emberre, amit gyerekként, fiatalként traumaként megélek, hanem az is, amire az időmet számon, az, amivel foglalkozom, ami felé, ha csak időszakosan is, de elköteleződöm. Ez az egész életemben el fog kísérni, belém ivódik, örök kötődést jelent. Számomra ilyen a szentségimádás. Fiatalként egy szentségimádáson tapasztaltam meg az Úrral való kötetlen együttlétet, s ez olyan istenélményt adott, ami gyökeresen Isten felé fordított. Ezt csak azért említem, mert az Istennel való kötetlen együttlét, a szentségimádás azóta is nagyon közel áll hozzám, minden előre-mozdulás ezen a területen nagy öröm.

Az adventi lelki félnapot is itt említeném, mert bár csak online módon tudtuk megszervezni, soha nem látott részvételt ta-

pasztalhattunk meg.

Hogy a szeptemberi kongresszus milyen formában lesz megtartva, még nem tudjuk. Várjuk a startpisztoly jelet, ami elindítja újra a gyakorlati feladatok folytatását, ami egy éve felfüggesztésre került. Ilyen a szállások megszervezése, központi programokra csoportok szervezése és egyéb operatív feladatok.

Mivel nyáron az iskolaszünet, szabadságok miatt kevésbé intenzív a közösségi élet, így számítunk arra, hogy plusz energiákat kell majd bevetnünk a mozgósításra. De úgy gondolom, mindenki nagyon várja a személyes és nagyobb létszámú közösségi programokat, amiből az elmúlt bő egy évben alig jutott.

Don Boscónak hatalmas volt az Eucharisztia iránti szeretete. Szerinted hogyan lehet megtanítani a fiatalokat a liturgia, szentmise és szentségimádás gyakorlásának és az Eucharisztia misztériumának a megélésére, megértésére? Saját gyermekeiddel kapcsolatban milyen tapasztalataid vannak erről?

Mint már említettem, nekem fiatalon egy szentségimádás adott megtérést, amikor felfedeztem, hogy szabad imádságban, saját szavaimmal beszélgethetek az Úrral. Ott tapasztaltam meg Isten közelségét, és valahogy ezt a ráhagyatkozást szeretném közvetíteni, mert mindig az jut eszembe, ahogy én odakerültem. Feladatom, feladatunk, hogy Isten és a fiatalok között a találkoztatót összehozzuk, segítjük, hogy ők is megélhessék, kifejezhessék saját gondolataikat, vágyaikat az Istennek szemtől szembe. Fontos a személyes tanúságtétel, személyes példa is. Ebből a szempontból a szalézi ifjúságpasztoráció is sokat fejlődik, tér és lehetőség van erre a kisközösségekben is. Fokozódik az igény az imádságra a szentségimádás formájában is. És ez nagyon jó!

A születésnapomra a gyerekeink kis levelkéket írtak, hogy mi a közös élmé-

nyük velem, s több olyan volt, ami arra mutatott rá, hogy nem csak az marad meg bennük, amit beléjük szajkóznak, hanem amit láttak, hogy csinálom, élem. Szép visszajelzés volt ez számomra a családi hitre nevelésről. Volt egy csodálatos lehetőségünk arra is, hogy családiról vállaljunk egy óra szentségimádást kápolnánkban. A gyerekeink is úgy jöttek ki, hogy meglepően gyorsan telt el az idő.

A példa a gyerekek, az ifjúság irányában biztos, hogy minden szinten fontos: fontos a családban, a közösségben. Látniuk kell a gyerekeknek, hogy nekem, nekünk is (pl. feleségemmel, szerzetesekkel) fontos az, amiről egyébként néha beszéllek. Fontos, hogy leüljek egyedül imádkozni, fontos a szentgyónás, fontos a közösség, fontos a szolgálat, fontos a bocsánatkérés és fontos a hála. És fontos az, hogy vannak kudarcaim, amiket elfogadok és vannak örömeim, amelyeknek örülök. Abban a hitben élek, hogy a többi Isten adja, az az Ő „dolga”. Ahogyan Szent Pál is mondja: „én ültettem (...), de a növekedést Isten adja”. És nem szabad elfelejteni, hogy nemcsak lehetőséget kell adni nekik az imádságra, hanem kitartóan imádkozni is kell értük. Ahogyan a családban is mondani szokás, van az az idő, amikor a gyermekeddel imádkozol, de utána már a gyerekedért kell imádkozni.

XIII. Leó pápa

„Meggyőződésünk, hogy a világ megújulása csak a Szent Eucharisztia által következhet be.”

Szentségimádás iskolája

Az imádságban Jézus elé vihetjük konkrétan a környezetünkben, a plébániánkon, a közösségünkben, az egész világon élő embereket. Kérjük Jézust, hogy látogassa meg őket, minket pedig tegyen figyelmesé minden kínálkozó alkalomra, amikor hirdethetjük az Ő nevét és továbbadhassuk a reménység szavait.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Szalézi válaszok a COVID19 új hullámának soha nem látott válságára Indiában

India helyzete az új COVID19 fertőzések hullámával szemben globális szinten aggasztó: nem lassul a járvány, a fertőzöttek és az áldozatok száma továbbra is drámai módon növekszik az egész országban. A kórházak egyre nagyobb bajban vannak és a lakosság igényei egyre nagyobbak. Az országban tapasztalt infrastrukturális hiányosságok meghaladják a szokásos kompetenciákat. Nincs elég kórházi ágy, intenzív ellátáshoz szükséges eszköz, lélegeztetőgép, oxigén, hamvasztókemence...

A szaléziak ebben a helyzetben is próbálnak mindent megtenni a nélkülöző emberek érdekében: a szalézi hálózat több mint 7 millió rászoruló számára biztosított ételmiszert és egészségügyi terméket Indiában, elsőbbséget adva az utcán élő és a leginkább peremre szorult embereknek. Élelmiszert, főtt ételt, védőfelszerelést és piperecikket osztanak közvetlenül a szegényeknek, rászorulóknak; oxigénkoncentrátorokat, valamint mini oxigéngépeket biztosítanak a kórházaknak és más egészségügyi intézményeknek; kampányokat folytatnak az oltás érdekében.

A szaléziak kénytelenek voltak bezárni minden indiai iskolájukat. A diákok nem tehetnek érettségi vizsgát. Megbetegedések a tanárok, a személyzet, a diákok, valamint családjaik körében is előfordultak, és sokan elővigyázatosságból önként

elszigetelik magukat.

Újdelhiben a „BOSCO Delhi” szervezet szerepet vállalt a tartós élelmiszer adagolásával és szétosztásával, maszkokat osztottak ki a rászorulóknak és anyagi segítségben részesítették a szegény családokat, hogy eltemethessék a járványban elhunyt rokonokat. Végül, egy online tanácsadó programot is létrehoztak tapasztalt pszichológusok és tanácsadók csoportjából, akik érzelmileg és pszichológiailag támogatják az embereket.

Kalkutta tartományban is különféle programokat hoztak létre azoknak, akik szembesültek a járvánnyal és annak következményeivel. Ezek közül mindenképpen meg kell említeni az orvosok és az egészségügyi dolgozók pszichológiai segítségnyújtási programját, akik fizikailag és pszichológiailag szélsőséges körülmények között dolgoznak.

Ahmednagariban, Maharashtra államban a „Bosco Gramin Vikas Kendra” (BGVK) szalézi szervezet 65 ágyas egészségügyi központot működtet a kampuszán covidos betegek számára.

A Haiderábád Szalézi Tartomány (INH) tervezési és fejlesztési irodája székhelyén segélyközpontot hozott létre és főtt ételt szállító programot működtet az otthonaikban karanténban lévő emberek számára. Ezenkívül két szalézi iskolát oltási központokká szerveztek át, egyben pedig átmeneti gyermekotthont nyitottak olyan gyermekek számára, akiknek a szülei jelenleg karanténban vagy kórházban vannak a COVID19 miatt.

Bengaluru Szalézi Tartományban is fáradhatatlanul dolgoznak a járvány által érintett lakosság megsegítésén. A COVID19 második hullámának hatása egyre ijesztőbb, és maximális erőfeszítésekre van szükség ennek ellensúlyozására. A tünetmentes és az enyhe tünetekkel küzdő betegeket arra ösztönzik, hogy elszigeteljék magukat otthonaikban, a vírus okozta kimerültség miatt azonban még az étel elkészítése is nehezükre esik. Így a civil szervezetek egy csoportja ingyen biztosít friss és tápláló ételeket az otthonukban levő betegek és családjaik számára. Az ételeket a város különböző konyháin főzik, majd házhoz szállítják. 17 szalézi intézmény tevékenykedik a vírus elleni küzdelemben: élelmiszeradagok szállítása, oltások beadása, véradás, maszkok és egyéb személyes, higiéniai termékek forgalmazása, pszichológiai támogatás, sőt, segítség az áldozatok temetésének megszervezésben. Ezzel párhuzamosan a migránsokkal is foglalkoznak.

Mumbaiban ingyenes egészségügyi táborokat és ellenőrző helyeket szerveztek a nyomornegyedekben élő gyermekek számára és számtalan egészségtudatossági előadást tartanak a lakosságnak.

A helyzet az indiai Tamil Nadu államban, Tiruchy tartományban (INT) is folyamatosan romlik. Az egész terület április 6. óta le van zárva, ami súlyos következményekkel jár a főleg turizmusból élő helyi lakosságra nézve. A szaléziak egy munkacsoportot szerveztek és segélyhelyeket működtetnek, kezelik a beérkező segélyszállítmányokat, felelnek a dokumentumokért és a médiakapcsolatokért.

ANS-India/donboscosolidarity.vscovid

Nagyböjti jócselekedetek a COVID19 jegyében –

Az idei nagyböjt kezdetével Kazincbarcikán is erős támadásba lendült a járvány harmadik hulláma, megbetegítve sokakat és megélhetési gondokat okozva sok-sok embertársunknak, akik elvesztették munkahelyüket, vagy csak csökkentett időben lettek foglalkoztatva.

A kazincbarcikai Karitászcsoport az előző év tapasztalatai alapján felmérve a helyzetet és lehetőségeket, igyekezett a rászorulóknak segítségére sietni.

Elsőként egy a városunkban működő üzletlánc boltjának vezetője adott lehetőséget, hogy gyűjtést szervezzünk boltjukban, aminek eredménye 345 kg tartós élelmiszer a jószívű adakozóktól.

Segítségünkre volt a MKPK által meghirdetett nagyböjti élelmiszergyűjtés is. A körülményekhez képest (zárt templomok) 118 kg élelmiszert hoztak a hívek, és hozzánk került a bánrévei, putnoki és ragályi plébániák gyűjtése is, összesen 154 kg. Köszönet Negruz Ágoston képviselő és vállalkozónak, aki 100 kg lisztet adományozott!

Az Egri Főegyházmegyei Karitászcsoport igazgatója, Árvai Ferenc atya meglátogatta csoportunkat és szájaszkot, fertőtlenítőt és gumikesztyűt is hozott. Azontúl jelentős összeget, 400.000 forintot bocsájított rendelkezésünkre, hogy élelmiszercsomagokat készítsünk. A gyűjtött és vásárolt élelmiszerekből húsvét előtt elkészült 200 darab tartós élelmiszer csomag, amelyeket még az ünnep előtt eljuttattunk a rászoruló családoknak. Ebből részesültek a szalézi iskolák, a Tanoda, a Sportközpont és a Szalézi Kft. rászoruló dolgozói is. Húsvét előtt érkezett meg Egerből a 8 rászoruló családnak a mintegy féléves ellátottságot biztosító pelenka adomány a DM jóvoltából.

Nem feledkeztünk meg a hajléktalanszállón lakókról sem, akiknek 26 éve minden húsvétkor gulyást és péksüteményt juttattunk 70 fő részére.

Többször fordult hozzánk a Családsegítő Szolgálat gyors segítségért, súlyos nehézségekkel küzdő családok érdekében. Az egyházmegye támogatásában részesülő hét család krízishelyzetének megoldásában is közreműködtünk.

Vezetőnk, Tran Si Nghi Ferenc atya naponta figyelemmel kísérte tevékenységünket és ha kellett, fizikai erőbedobással, csomagszállítással is besegített. Közben valamennyi raktárkészletről is tudtunk gondoskodni, amelyből a továb-

Megáldották az új kolumbáriumot és a felújított temetőt Péliföldszentkereszten

A rendszeresen ide járó hívek régóta kifejezett óhaja találkozott a szerzetesek szándékával és a Magyar Falu Program pályázati támogatásnak köszönhetően megvalósulhatott egy álom: elkészült a kolumbárium Péliföldszentkereszten.

Az 558 urnát befogadni képes kolumbárium a kegytemplom sekrestyéje melletti helyiségben és a hozzá kapcsolódó folyosón kapott helyet. A 126 „egyszemélyes” és 432 „családi” urnahelyet Blazsetics Ferenc (UNITERV Kft) tervei alapján kivitelezte a LODZSA Kft, az elektromos munkákat Ölveczki András végezte. Az egyedi, időtálló szépségű sütőti mészkőből készült fedköveket a sütőti Travertin Kft szállította. A kolumbárium megvalósítására 16 M Ft-ot áldozott a Magyar Szalézi Tartomány, ebből közel 5 M Ft a Magyar Falu Program keretein belül elnyert pályázati támogatás.

A Kálvária-dombbal szemben található szalézi temető modernizálása, térburkolása, kerítésének felújítása Burits Oktávián tervei alapján készült a Györgykő Kft kivitelezésében, a DBSZT műszaki munkatársai, Kőszeghy Balázs és Patai István irányításával. A munkálatok összege 10 M Ft, ebből szintén a Magyar Falu Program keretein belül elnyert 5 M Ft pályázati támogatás.

A létesítményeket május 9-én, a májusi búcsú alkalmával áldotta meg Andrásfalvy János tartományfőnök atya.

biakban is segíteni tudunk a hozzánk fordulónak.

Mindenért hálát adva az égieknek, minden jószívű adakozónak, minden rászorulóknak és a szorgos Karitászmunkatársainak hozzon a feltámadás szent ünnepe egészségét, békességét és boldogságot!

*Begov Ferencné Katalin
és Jancsurák Lajosné Éva*

Don Bosco Műhelyiskola

A járvány ellenére – A járvány ellenére a munkának folytatódni kellett a Műhelyiskolában: diákjaink otthoni feladatokat kaptak, amelyeket a mentorok, mesterek írásban, online és személyesen is, családlátogatások alkalmával kértek számon. Április 19. után pedig már a szakmai gyakorlatra is lehetőséget kaptak végzős hallgatóink, melynek keretében a falazó kőművesek a csarnok építésében, a lakástextil készítőik a szakmai vizsgára történő közvetlen felkészítésén, a szobafestők pedig iskolánk egyik szárnyának kifestésében kezdhették meg ismét a gyakorlati tevékenységüket.

A műhelyiskolai élet nem állhatott meg a világjárvány harmadik hulláma alatt sem. Bár a jelenléti oktatást sajnos szüneteltetnünk kellett, azért nem maradtunk tétlenek. Mentoraink, mestereink személyesen és online folytatták a diákok oktatását, valamint a tanmeneteiket alakították, aktualizálták a kialakult gyakorlathoz: pilótaprogramunk egy organikus, folyamatosan fejlődő, változó valóság, amelyben az előre megírt forgatókönyveket az élet sokszor átírja. Mindeközben a csarnok építése is a tervek szerint, jó ütemben halad. Elkezdődött a tartó falazat kivitelezése is, falazó kőműveseink mestereik segítségével több, mint 200 m² tartó falazat megépítésében vehetnek részt.

Szobafestőink a Don Bosco Iskola folyosóinak kifestését folytatják. Korábban az iskola ún. régi szárnyán dolgoztak, ahol festettek, mázoltak és a tornatermet is teljes egészében kifestették. Jelenleg az épület új szárnyán munkálkodnak, hasonló igényességgel, mint a korábbi munkafolyamat során.

Lakástextil készítőink nagy öröme a múlt héten megérkezett a hímzőgép is, amely egyszerre hat színnel dolgozik. A nyolc lányból hatan már a szakmai vizsgájukra készülnek, így náluk már az elhelyezkedésükkel kapcsolatos tevékenységeket intézi pályaeorientációs munkatársunk: eddig két helyi cég jelentette be igényét arra, hogy a végzőseinket alkal-

A Műhelyiskolában folyik a munka

Kiss Bence Máté

maznák. A vizsgára a tervek szerint június 3-án kerül sor.

teddkepesse.hu

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium **Szalézis diák kapott rangos városi elismerést**

A Magyar Sport Napja alkalmából május 6-án Kiss Bence Máté, a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium 9.D osztályos tanulója vehette át Kazincbarcika Város Polgármesterének Elismerő Oklevelét Szitka Péter polgármestertől és Klimon István alpolgármestertől.

Kiss Bence Máté, a birkózó szakosztály versenyzője 11 éve rendszeresen sportol és sok egyéb sportágban is otthonosan mozog. Eredményeivel az országos és nemzetközi versenyeken is képviselte Kazincbarcikát. 2019-től már a gimnáziumi tanulása a főszerep, de még aktívan versenyez birkózásban és labdarúgásban. Segítő edzőként is részt vesz a kazincbarcikai birkózó szakosztály munkájában. Az általános iskolai tanulmányait végig kitűnő és jeles eredménnyel végezte, a gimnáziumban is jeles eredménnyel zárta az első évet.

kolorline.hu

ÓBUDA

Képzés és animátor avatás – Jó érzés, hogy olyan közösségbe tartozhatok, amit egy világméretű járvány nem gyengít, hanem bizonyos szempontból még összetartóbbá, erősebbé tesz. Óbudán az elmúlt évek sok személyi változása, az oratóriumi építkezés, a vírusos és online élet ellenére az animátorok közössége egyre csak gyarapodik és formálódik. Élmény volt nézni, hogy milyen kreativitással veti bele mindenki magát az ötlete-

Animátorokat és kisanimátorokat avattak Óbudán

lésbe, hogy hogyan tartsuk a kapcsolatot egymással, hogyan fejlődünk akár online is a képzések során, és hogy miként adhatunk másoknak is. Most, hogy enyhülnek a korlátozások, azon kapom magam, hogy nem is vettem eddig észre, milyen elképesztő kitartással tartott össze a távolból is az animátor csapat. Május 8-án újra elmehettünk egy közös, élőben megtartott képzésre, amit egy kirándulás keretében tartottunk. Fantasztikus volt majdnem negyvenen együtt játszani, beszélgetni, mocsarat járni és nevetni. Nem is tudtam, mennyire hiányzott már ez a közös élmény!

Ami pedig a koronája volt a közös együttlétnek, hogy a kirándulás után egy ünnepélyes animátor mise keretében hat új kisanimátort avattunk, egy fiatal pedig animátor ígéretet tett.

Az idei strenna nekem ebben a napban teljes mértékben kiteljesedett: „A remény mozgat minket.” Én azt éreztem, hogy mindez nem valósulhatott volna meg a reményünk nélkül, és ez az élmény még inkább megerősít abban, hogy hálát adjak Istennek az animátor közösségemért és tovább remélek rendületlenül.

Czopf Klári

ÚJBUDA

META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium

Vizsgaidőszak – A META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium végzős diákjai május 10-én megkezdtek a szakmai vizsgákat.

A tanulók és az oktatók nehéz és rendkívüli tanévet zárnak. November közepe óta digitális tanrendben folyt a tanítás. Megszakadtak a személyes találkozások, kizárólag monitorokon keresztül tarthatták a kapcsolatot. Elmaradtak az élmények, a közös programok, a szakmai kirándulások, átalakultak az emberi kapcsolatok.

Üdítő eseménynek számított, amikor a központi intézkedések lehetőségét kihasználva az iskolában jelenléti gyakorlati órákra nyílt lehetőség. Ezen alkalmakkor is kiscsoportos foglalkozások zajlottak, így a teljes közösség immáron hat hónapja nem volt együtt.

A tanárok mindent elkövettek annak érdekében, hogy a fiatalok érdemi munkát végezhessenek, maradéktalanul fel tudjanak készülni a megmérettetésre. A tárgyi tudáson kívül a mentális nehézségek leküzdése is kihívást jelentett.

Megjelent: Valdocco – útavaló az animátorsághoz

Közel tizenöt éve született az utolsó egységes animátorképzési anyag, ezért szükséges volt, hogy sok év eltelte után megújítsuk ezt a segédanyagot, aktualizáljuk és bővítsük. A kiadvány szerkesztésében többen is részt vettek, mint például egy szalézi szerzetes, szalézi animátorok és leendő szalézi munkatársak is. Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani nekik: Czopf Klára, Jani Áron SDB, Kurdi Kata, Lengyel Mária, Markolt-Rózsa Réka, Mázik Réka, Sándor Dorottya, Szlávik Adél.

Törekedtünk arra, hogy felhasználjuk a korábbi jegyzeteket, illetve a közös gondolkodás és tapasztalatmegosztás által egy olyan füzetet hozunk létre, mely az elkövetkezőekben jelentős segítségül szolgálhat az animátorképzőknek és a képzendőknek egyaránt. Hosszas gondolkodás után megjelöltük azt a nyolc témát, melyek a füzet tartalmát adják. E modulok által próbáltunk meg minden olyan területet érinteni, melyek az animátorképzéshez elengedhetetlenek, éppen ezért viszonylag terjedelmes kiadványról beszélhetünk: összesen 280 oldalból áll. Az érdeklődők olvashatnak a szalézi lelkiségről, szentekről, animátorságról, továbbá jelentős szerepet kapott az önismeret és a közösség szerepe. Az elméleti részeken túl a gyakorlathoz is segítséget nyújt a füzet, például a játék- vagy csoportvezetéshez, a programszervezéshez, valamint konkrét tippeket is tartalmaz egy-egy téma feldolgozására, gyakorlatok elvégzésére. Természetesen a füzet egy iránymutatás, jó alapul szolgál a képzésekhez, tehát bővíthető, alakítható. Sőt, talán éppen azért is jó ez a segédanyag, mert minden közösség magáénak érezheti, hiszen ők maguk formálhatják, színesíthetik saját, bevált szokásaikkal, játékaikkal.

Nagy szeretettel ajánljuk elsősorban a szalézi animátoroknak, de mindazoknak is, akik a fiatalok nevelésével foglalkoznak. Bízunk benne, hogy segítségükre lesz a szolgáltatásban! Érdeklődni lehet az iroda@szalim.hu e-mail címen.

Szalim

Az esti tagozaton tanulók közül sokan teljesítettek szolgálatot kórházakban, a mentőszolgálat kötelékében. Számukra külön erőpróbát jelentett az emberfeletti terhelés mellett a lelki megpróbáltatások feldolgozása. Mindezek mellett a tanulásra is időt kellett fordítaniuk, ami most sokkal nehezebb volt a körülmények miatt.

Bízunk abban, hogy az akadályok leküzdése mindenki számára sikerrel zárul. Felkészülten, fokozott izgalommal, de készen állnak vizsgázóink a megmérettetésre, hogy új szakmájuk birtokában

megkezdhessék életük egy újabb szakaszát, amely reményekkel, kihívásokkal, sikerekkel tűzdelt életűtá válik a jövőben.

Csepe Krisztina

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

2021. tavaszunk – Tartalmas és színes tavaszi időszakot tudhatunk magunk mögött, hiszen a járványhelyzet ellenére igyekeztünk izgalmas programokkal megtölteni a digitális teret diákjaink számára.

Ennek egy fontos és szakmailag kiemelkedő eseménye volt a pályorientációs nap, melynek keretében diákjainkat a pályaválasztásra, valamint a munkaerőpiacon történő elhelyezkedésre készítetük fel olyan meghívott cégek és vendégek segítségével, akik a későbbiekben potenciális munkaadók lehetnek. A MOL, a TESCO és a BKV mint kiemelt partnereink vonzó karrierutakat és aktuális álláslehetőségeket mutattak az online eseményen részvevő közel 400 diákunk számára. A Morgan Stanley elemzőcég budapesti irodájának vezetője, Fogarasi Norbert a szakmai jótanácsok mellett mesélt a saját szakmai életútjáról is, valamint arról, hogy az emberi és hitvallásbeli értékek milyen hangsúlyt kapnak abban, hogy mai napig is sikeres legyen a választott hivatásában. Rendkívül inspiráló, motiváló prezentációt hallhattunk, amely kiemelt előadása volt pályorientációs napunknak. A szakmai előadásokat egy volt diákunk videóüzenete tette még személyesebbé, aki tanácsaival és követendő életútjával mutatott irányt a pályaválasztóknak.

Digitális témahetünk is sok izgalmat tartogatott a robotika és a mesterséges intelligencia iránt érdeklődőknek, melyekről a téma egyik szaktekintélye, dr. prof. Ványa László nyugalmazott ezredes tartott remek előadást, de nagy érdeklődés övezte plakáttervező versenyünket is, melyre számtalan pályamunka érkezett. A győztes plakátot Tóth Virág szoftverfejlesztő tanulóknak tervezte, különdíjjal pedig Péteri Patrícia grafikus diákunkat jutalmaztuk. A Rózsás Adrienn tanárnő által megalkotott IT kijutós szobából többen is sikeresen „szabadultak”, teljesítményüket emléklappal díjaztuk.

Nagy sikere volt szintén az Emberi Erőforrások Minisztériuma által meghirdetett fenntarthatósági témahetünknek is, melynek középpontjában a környezetvédelem és zöld gazdaság állt. Diákjaink ötletes előadásokkal, plakátokkal, felhívásokkal igyekeztek szemléltetni érzékenységüket és meglátásaikat ez iránt az igen fontos és a későbbi generációkat is érintő téma iránt. A több hetes előkészület és a tanár-diák projektmunkák eredményeképpen csodálatos rajzok, óravázlatok, kifestők, képregények születtek, sőt, osztályaink angol nyelvű előadásokat is tartottak az aktív és fogékony közönség számára.

A rendhagyó vizsgaidőszak lezárta után ismét több száz diákot indítunk útnak a

Vizsgáznak a hallgatók a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnáziumban

Péteri Patrícia különdíjban részesült

munkaerőpiac felé, zsebükben szakmai bizonyítványukkal, de ugyanezzel a lelkesedéssel várjuk az új diákokat, hiszen javában folyik a beiskolázás a 2021/2022. tanévre, melynek újdonsága egy számunkra teljesen új képzés, a divatjelmez és díszlettervező szakma lesz. Erre is és természetesen az összes meghirdetett képzésünkre várjuk az érdeklődőket, jelentkezőket a www.szamalk-szalezi.hu honlapon!

Révész Angéla

NYERGESÚJFALU

Szentmise az érettségizőkért az élet-hivatás jegyében – Az érettségizőkért mutatott be szentmisét Andrásfalvy János szalézi tartományfőnök április 28-án Nyergesújfalun, a Zafféry Károly Szalézi Középfiskola kápolnájában, amelyet a világhálón keresztül követhettek a tanulók és tanárok, valamint mindazok, akik értük imádkoztak.

A misén házigazdaként jelen volt De Rossi Raja tartományfőnöki vikárius, az iskola nevelési igazgatóhelyettese, Koblenz Attila a tartomány pedagógiai igazgatója, Nádudvari Géza tartományi titkár, Nguyen Hai Ly Jakab a nyergesújfalui oratórium vezetője, valamint az érettségizők néhány képviselője is, akik felolvasói feladatokat vállaltak.

Már a szentmise bevezetőjében Andrásfalvy atya elmondta, milyen sokan imádkoznak az érettségi előtt állókért, hogy sikeresen küzdjék le az előttük álló megmérettetést. Miután elhangzottak az evangélium szavai, Andrásfalvy atya megkérte Mbanu Dávid nigériai misszionáriust, hogy beszéljen arról, hogyan találta meg élethivatását az érettségi után. A tartományfőnök ezután az élethivatás megtalálása és a boldogság összefüggéséről beszélt, példaként a fiatalok elé állítva Szent Józsefet és az ő szolgáló hivatását. Kiemelte, hogy ő maga is nagyon boldog szalézi szerzetesként, de a családos élet is hivatást jelent csakúgy, mint a szalézi munkatársi hivatás, amire a pedagógiai igazgató példáját hozta fel.

A szentmise végén De Rossi atya megköszönte a tanárok munkáját, akik elkísérték és továbbra is kísérik a most érettségi előtt álló diákokat. A tartományfőnök a „munka-imádság-vidámság” hármast adta útvalóul a fiataloknak, felhívva a figyelmüket arra, hogy továbbra is Don Bosco Szalézi Családjának tagjai maradhatnak, mint Don Bosco volt növendékei, szalézi munkatársak vagy animátorok.

Lengyel Erzsébet

Nagyheti kalandjáték – Sajnos az idei év húsvétján ismét nem tudtunk közös programokat szervezni a nyergesújfalui

Az érettségizőkért mondott szentmisét a tartományfőnök a nyergesújfalusi iskolai kápolnában

Nagyheti állomás a nyergesújfalusi plébánia udvarán

Nagy öröm volt, hogy a szeles, hűvös időben, mintegy 50 gyermek vett részt, szüleivel, nagyszüleivel ezen az „élő hittanórán”. A játék végén mindenki ünnepi asztalára kerülhetett egy kis húsvéti gertya, mécses és a csokoládé sem maradt ki az ünnepből.

Bakonyi Loretta

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

A Szalézi Család Napja 2021 – Andrásfalvy János tartományfőnök atya vezetésével tartották meg április 17-én a Szalézi Család Napját Péliföldszentkereszten, amelyhez online is kapcsolódhattak Don Bosco nagy családjának tagjai. Az imákat, éves beszámolókat, rövid előadásokat a magyar szaléziak YouTube-csatornáján, zárt közvetítés keretében lehetett követni.

Az eseményt tartományfőnöki köszöntő nyitotta meg, majd a Szalézi Család egyes ágai, illetve a rendházak képviselői beszéltek életükről, kezdeményezéseik-

plébánián, így „A HÉT, AMELY MEGVÁLTOZTATTA A VILÁGOT” címmel egyéni ill. családi húsvéti kalandjátékra hívtuk április 3-án hittanosaink családait, hogy járják végig a nagyhét eseményeit a városban elhelyezett automata állomásokon keresztül, szigorúan családonként, kiscsoportban.

A régi temető kápolnájában az utolsó vacsora eseményébe csöppenhetek a résztvevők. A második állomáson még szintén a nagycsütörtöki események részévé válhattak, együtt imádkoztak Jézussal az Olajfák-hegyén, aminek a Szentháromság-szobor dombja adott otthont. A Sánc-hegyen a Kálvária keresztje nagypénteket idézte fel. A templomban Jézus szent sírja éppen a nagyszombati elcsendesedés állomása volt. Végül a feltámadás örömeivel a plébánia udvarán találkozhattak a résztvevők.

A Szalézi Család Napja Péliföldszentkereszten

ről, terveikről. Szó esett a 2021-es év kiemelt témáiról, aktuális jubileumairól, a tartományban folyó jelentősebb építkezésekről. A tartományfőnök kiemelte azt az értékes segítséget, amit egyes intézmények, plébániák csoportjai, közösségei nyújtottak a járvány idején a rászorulóknak, végül pedig köszöntötte a magyar Szalézi Család legidősebb tagjait.

A Segítő Szűz Mária Leányai részéről Carolina Costabile nővér beszámolója elején megemlítette a tordasi iskola átvételét, majd hozzátette, hogy szeptembertől átveszik a maklári iskolát is, ahol – hasonlóan a tordasihoz – szalézi karizmára vágyó katolikusokkal találkozott. Örömmel jelezte, hogy van egy novíciájuk Castel Gandolfóban, egy posztulánusuk és egy jelöltjük is. Végül egy rövid videón keresztül mutatta be a nővérek életét.

A magyar szalézi munkatársak képviselőiben Marillai Andrea koordinátor vette át a szót. Kiemelte a személyes jelenlét fontosságát, amiből sajnos éppen a legkevésbé volt ebben az időszakban, de mint mondta, ennek ellenére igyekeztek találkozásokra sort keríteni akár személyesen, akár online formában. Elmondta azt is, hogy országszerte mintegy ötven fő készül jelenleg szalézi munkatársi hivatásra. Bángi-Magyar Anna, az egyesület titkára kiemelte a kapcsolattartás fontosságát a szórványban élő munkatársakkal, majd szólt az őszre tervezett régiós találkozóról.

A voluntáriákról (VDB) Kukuczka Robert atya, a Szalézi Család ezen ágának asszisztense beszélt, akik közül Magyarországon jelenleg csak három aktív tag van, ezért intézményileg a szlovák volon-

táriákhoz tartoznak. Kérte a Szalézi Család tagjait, hogy imádkozzanak újabb hivatásokért.

Németh Ádám az egykori szalézi növendékek egyesületéről beszélt, amelynek magyarországi létrehozásán egy ideje aktívan tevékenykedik.

Ezt követően az egyes szalézi házak igazgatói számoltak be tevékenységeikről és a jelentősebb munkálatokról. Elsőnek Csány Péter atya vette át a szót, aki rámutatott a lelkipásztori helytállásra, a rendtársak munkájára a járvány idején. De Rossi Raja tartományi vikárius atya először a pélifyöldszentkereszt-i temető kibővítéséről szolt, majd a szalézi közösség munkáját részletezte egyes lelkipásztori területeken. Kazincbarcikáról Ábrahám Béla rendházigazgató elmondta, hogy zajlik a Műhelyiskola projekt, ezen belül a műhelyépület munkálatai. Szó esett a „hittanprojektről” a gimnáziumban, valamint arról, hogy 2020. december 17. óta az egész közösség együtt lakik az új rendházban. Claudius Misquitta atya az újpesti szalézi rendházban zajló munkáról beszélt, amely szervezetenként Pélifyöldszentkereszthez tartozik és három budapesti templomot lát el: a Baross utcát, az Újpest-Megyeren található templomot és a Clarisseumot. Az óbudai fejleményekről Tran Dinh Biet Pál a rendház vikáriusa, templomigazgató beszélt. Elmondta, hogy az óbudai intézmény tanulmányi házként is működik, sok programot (animátorképzés, hittan) online valósítanak meg. Jani Áron testvér röviden szolt az óbudai építkezésekről is, a várhatóan nyáron befejeződő munkálatok aktuális állásáról mutatva néhány képet.

Lengyel Erzsébet

A magyar szalézi bölcsőt is érinti a SacraVelo kerékpárút – Pélifyöldszentkeresztet is érinti a négy (szlovákiai és magyar) megye együttműködésében megvalósított SacraVelo – Határon átnyúló kerékpáros zárandokutak hálózata a Duna térségében. A projekt záró rendezvényét április 27-én tartották meg. A turisztikai kezdeményezés célja, hogy a térség gazdag kulturális és természeti örökségeinek vonzerejét ötvözve tegye a kerékpárosok számára népszerűbbé a régiót.

A SacraVelo egy közel 1000 km hosszú, kerékpározásra alkalmas hálózat. Az érintett településeken elhelyezett pihenőhelyeket, valamint a kerékpáros zárandokút mentén található templomokat egy önálló weboldalon – www.sacravelo.eu – mutatják be, ahonnan letölthető a mobil applikáció is.

A kerékpáros zárandokokat Komárom-Esztergom megyében 241 km hosszan, 38 település közigazgatási területét érintő és a szakrális látnivalók vagy csomópontok közelében 11 helyszínen kerékpáros pihenőhely várja. Az útvonal 64 szakrális látnivalót érint és feltárja a terület gazdag kulturális és természeti örökségét is. Ezzel egy újabb módon is megközelíthetővé vált Pélifyöldszentkereszt. A nemzetközi kerékpárút Bajót, Mogyorósbányát és Nyergesújfalut is érinti, amit közel egy éve szintén a szaléziak látnak el.

A projekt az Interreg V-A Szlovákia-Magyarország Együttműködési Program keretében az Európai Unió támogatásával valósult meg és kapcsolódik az EuroVelo6 „Duna-menti” és az EuroVelo13 „Vasfüggöny” nemzetközi kerékpáros útvonalakhoz.

rtve.hu

✚ Kovács Gábor (1932–2021) szalézi munkatárs

A Magyar Szalézi Munkatársak Egyesülete fájdalommal tudatja, hogy Kovács Gábor szalézi munkatárs, volt országgyűlési, megyei és városi képviselő, nyugalmazott gimnáziumi tanár, tizenöt évig a balassagyarmati szalézi egyházközség képviselő testületének elnöke, a Szent Imre Keresztény Iskola egyik alapítója 2021. április 18-án elhunyt.

Kovács Gábor 1932-ben született Nagyorosziiban. 1942. szeptember 9-én kezdte tanulmányait a nyolcosztályos Balassi Bálint Gimnáziumban. Diákévei alatt rendszeres résztvevője volt a balassagyarmati szalézi oratórium vasárnapi filmdélutánjainak, sportjátékainak. 1950-ben érettségizett. Az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen szerzett matematika-fizika szakos tanári diplomát. Tanári pályafutását 1954-ben régi középiskolájában, a Balassiban kezdte.

A rendszerváltást megelőzően, amikor a korlátozások enyhülőben voltak, 1988-ban szervezésével három gimnáziumi tanárkollégájával felkereste Budapesten Pásztor Jánost, a szaléziak akkori tartományfőnökét azzal a kéréssel, hogy szeretnék, ha a szalézi szerzetesek visszajönnének Balassagyarmatra.

Kérésük teljesülése után 1994-ben szalézi munkatársi ígéretet tett és a balassagyarmati szalézi munkatársak vezetőjeként minden évben részt vett és előadásokat tartott a pélifyöldszentkereszt-i lelki gyakorlatokon. Rendszeresen szervezett zárandokutakat az oratórium ifjúsága és munkatársai számára. Tevékenysége során célul tűzte ki, hogy a szalézi atyák segítségével hozzájuttassa a fiatalokat azokhoz az élményekhez, amelyeket ő kapott kisdiaikként.

Kovács Gábor búcsúztatása 2021. május 15-én volt a balassagyarmati Bosco Szent János szalézi templomban.

Pélifyöldszentkereszt mellett halad el a SacraVelo nemzetközi kerékpárút

***Kővári László pappá
szentelése Kazinbarcikán***

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 5000 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: Pillanatkép a papszentelésről

Készült a Szalézi Művek Kft. kazinbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kővári László SDB

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.